Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkêren hemû welatan yekbın!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşta haydi 7. Yaz Taarruzu'na

Yıl:10, Sayı:238
11 Temmuz 1983

Kendi yarattığı ağır ekonomik toplumsal bunalımı kapitalizm çözemiyor. İşçi sınıfının öncülüğünde halk devrimle kapitalizmi çözecektir.

Devrim kavgasında partimiz silahımızdır

C. Koşan

Geçtiğimiz haftalarda IMF Türkiye üzerine bir rapor yayınladı. Bu rapor, Türkiye kapitalizminin durumunu güzel "itiraf" etmiş. Bazı "iyi" gelişmeler kaydedildi ama yapısal değişiklik yönünde bir adım atılamadı diyor. *(Cumhuriyet,* 23.6.1983)

Gerçekten de öyledir. Bu temelde, faşizmin "demokrasi oyunu", burjuvazinin çatlaklarını "ciddi" olarak yansıtan bir aynaya dönüşme ile dönüştürülmeme arasında bocalamaktadır.

Evren'in tüm "az olsun öz olsun" uyarılarına karşın, mantar gibi "parti" doğuyor. Kurulma hazırlıkları içinde olanlar da katılınca, "parti" sayısının şimdilik 16 olduğu söyleniyor. Hizmet, fazilet, vatan, irade, halk ve şimdi de barış gibi sıfatlarda neredeyse kıtlık başlayacaktır.

Cunta veto etmeye yetişemez oldu. SODEP'ten sonra, Doğru Yol Partisi'nin de, başkanı dahil, 35 kurucu üyesinden 30'unu veto etti. Bazı partilerin yaşayıp yaşamayacağına karar verecek kurucu üyeleri bile kalmazken, süreç durmuyor, habire parti kuruluyor. Üstelik "yaşayan" partilerin kendi içinde de hemen istifalar, kapışmalar, suçlamalar başgösteriyor. Yani, çatlaklara 16 parti bile yetmiyor.

Burjuva basınında açıkça "siyasal boşluk"tan sözediliyor. Nazlı Ilıcak, boşluğun nasıl doldurulacağını dert edindi. MDP, HP gibi muvazaa partileriyle boşluğun doldurulamayacağını ileri sürüyor. *(Tercüman,* 7.6.1983) Ayrıca, Evren'in "az-öz" uyarısına da, öyleyse en büyük ortak özelliğe sahip MDP ile HP birleşsin diye açıkça yanıt veriyor. *(Tercüman,* 30.6.1983)

Burjuva yazarlar, aynı zamanda birlik beraberlik öğütleri vermekten geri durmuyorlar. Ancak "sorunlar" beraberlik öğütlerinin ötesinde boyutlardadır. Ve kuşkusuz, yine Ilıcak'ın deyimiyle "Türk milletinin parçası olan orduda" da yansımaktadır. Parti furyası içinde ortalığa bir seri emekli general daha çıktı. Evren, "orduyu siyasal yaşamdan çekilmiş" gösterme telaşı içinde, birden genel kurmay başkanlığından ayrıldı, koltuğunu şimdilik Ersin'e bıraktı. Kendisi sivil dolaşıyor.

"Sivil" Evren, Mehmet Barlas'ın "helikopterle gezerken yeniden keşfettiği memleketi" Doğu'da(!) dolaşırken yaptığı konuşmalarda, "Irak tipi operasyonlar", "bölgede daha sıkı güvenlik önlemleri" gibi tehditler savurdu. NATO ve ABD'den üst düzeyde resmi-gayrıresmi temsilcilerin sık sık Türkiye'de boy göstermeleri, Doğu'da güç boşluğundan, yeni üslerden sözedilmesi vb. Kürt halkına ve bölge halklarına karşı yeni saldırı planlarının piştiğini açık ediyor.

Ancak Evren, aynı gezide, bu planlardan da umudu kesmişcesine, hoş gaflar yaptı. Bir yandan Atatürk milliyetçiliği kafatasçı değildir derken, Kürt halkına kafatasçı propaganda yaparak neyin ne olduğunu kendisi sergilemiş oldu. Evren, Kürt ulusunun Türk boyu olduğunu ileri sürdü. Sonra da kalkıp Türkçe bilenler el kaldırsın dedi. Tehdit savurarak taban kazanmaya çıktığı geziden biraz daha nefret kazanarak döndü.

Kürt-Türk, Türkiye halkları faşizme karşı nefretle doludur. Son üç yılda et fiyatları yüzde 560 artmıştır. Bugün net asgari ücretin hepsi harcansa da günde ancak 547 gr. et alınabilmektedir. *(Cumhuriyet,* 18.6.1983) Türkiye'de işçiler günde yarım kilo et karşılığında çalışmaktadırlar. İş kazalarında günde 4 işçi yaşamını yitirmektedir.

Böyle bir durumda getirilen iş yasaları adeta alay niteliğini taşımaktadır. Öyle ki bu yasalar pek ayrıntılı açıklanmıyor. Boy boy anayasa ilavesi veren *Tercüman, Hürriyet* gibi gazeteler, bu yasaları duyurmamaya özel dikkat gösteriyorlar.

Bu yasalarda, sendikaların "kültürel" çalışma yapması bile yasaklanmıştır. Getirilen hükümlerle Türk-İş içindeki genç sosyal demokrat sendikacılar bile ayıklanıyorlar. DİSK üyesi işçiler, sendikal haklardan tümden yoksun bırakılmak isteniyor. Sendikal çalışma açıktan yargı denetimi altına alınıyor. Sendika yöneticisi bazı suçlardan yargılanıyorsa, sendika da çalışamıyor. Toplu sözleşme ve grev hakkı ortadan silinmiştir. Bazı iş kollarında grev doğrudan yasaklanmıştır, bazılarında ise dolaylı yasaklanmıştır...

Halil Tunç'un deyimiyle "işçilere güvensizlikle" dolu olan yasalara, bu yasaları getirenlere işçiler de zerre kadar güvenmiyorlar. Bunu bildiği için, Halil Tunç, böyle bir demokrasi çerçevesinde siyasete atılmayacağını açıkladı.

Kuşkusuz güvensizlik karşılıklıdır! Türkiye işçi sınıfı bu güvensizliğini faşizmin, burjuvazinin yüzüne vurmaya hazırlanıyor. Bu hazırlık içinde en değerli silahı partisine su gibi hava gibi gereksinim duyuyor. Partizan kliğinin yanısıra, "Marksçı sol" adına da, işçi sınıfının komünist parti anlayışına saldırı yönelirken, silahımızı kuşanalım, partimizi yükseltelim.

Partimiz silahımızdır.

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: İngiltere'de 50p, Almanya'da 2DM ■ Yıllık abone: İngiltere'de 15 pound, Almanya'da 50DM ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilemez.

İçindekiler

Bugün Türkiye

..."Türkler ülkelerine geri dönsünler!"

Bu söylentiler her gün işitiliyor, fakat Türkiye'deki yaşam koşullarını insanların çoğu bilmiyor. Oysa, faşist darbeden 2,5 yıl sonra faşizm koşullarında Türkiye'nin durumu şöyle:

Burjuva gazetelerinde yapılan propaganda, Türkiye'deki durumun barışçıl bir durum olduğudur. Gazetelerde okuduğumuz bu propaganda şaşırtıcı değildir. Ancak "pozitif eleştiri" yapmak serbesttir. Cuntanın en ufak eleştiriye bile tahammülü yoktur. Cuntayı eleştirmek "yasa dışı", hele barış savaşımına katkıda bulunmak 30 yıl hapis demektir. İşçi sınıfının haklarını savunmak isteyenlerin ise ölüm cezasını göze almaları gerekir.

Toplum üzerindeki baskıyı sürekli tazelemek, terör atmosferini yoğunlaştırmak ve toplumun kendilerinden korkmalarını sağlamak için generaller çetesi 15.000 kişinin arandığını gündemden kaldırmıyor. Hapishaneler cunta tarafından birer toplama kampına dönüştürülmüştür. Hasta tutuklular ilaç ve doktor yardımı alamamaktadırlar. Hapishanelerden "kaçmak istediği" gerekçesiyle öldürülenlerin sayısı bilinmemektedir.

Bugün Türkiye'de hemen hemen 6 milyon işsiz vardır. Bu rakam her sene 25,000 civarında yükselmektedir. Devlet araştırma komisyonunun istatistiklerine göre halkın %15,6'sı 15 senenin üzerinde bir süredir işsizdir.

Cuntanın istemi halkların asker, Türkiye'nin bir kışla olmasıdır. "En iyi insan düşünmeyen insandır." "Böyle bir gelecek Türkiye halklarının çıkarınadır." Cuntanın bu istemleri Türkiye halkları tarafından tarihin çöplüğüne atılacaktır.

F.Almanya'daki Türkiyelilere dönersek, onlar için yaşam pek de kolay değildir. İş ve yaşam koşulları çok ağır olan F.Almanya'daki işçiler, sürdürülen ırkçı propagandaya karşı Alman işçi sınıfının saflarında savaşıma katılacaklardır. Zorla geri gönderilmeye karşı aktif savaşarak aynı zamanda Türkiye'deki faşist cuntanın insanlık dışı uygulamalarını Avrupa kamuoyuna duyurmak ve ülkemizde faşizmin devrimle gitmesi için üzerine düşen proletaryanın tarihi görevini yerine getirecektir.

Mine Lavas
Hamburg'dan bir öğrenci

İşgalcilere karşı biz de güçleniyoruz

İşgalci Türkiye, Irak'a girdi, Kürt-Arap halkına saldırdı. Faşist cunta aynı zamanda sınırlarda tatbikatlar yapıyor.

Bu gösterilerinin amacı bölge ve Türkiye işçilerini devrimcilerini korkutmaksa bu boşunadır. Bilsinler, Türkiye'de işçi sınıfı öyle dar günler yaşıyor ki, cuntanın baskı altında tuttuğu milyonlarca işçi, giderek artan ölçüde kurtuluşu ancak devrimde, sosyalizmde görüyor. Kendi diktatörlüğünü kurarak tüm halkı da kurtarmaya hazırlanıyor.

İşçiler, faşist cuntaya karşı sizlere sesleniyoruz. Bizim görevimiz daha iyi bilinçlenmek, faşist cuntaya karşı, sömürüye karşı savaşmaktır. Görüyorsunuz, faşist cunta emperyalistleşmeye çalışıyor. İşte bunun için Irak halkına savaş açıyor.

Faşist cunta tüm bölgede işçi sınıfına ve emekçilere tehditler savuruyor. Adına tatbikat dediği operasyonlar yapıyor.

Onlara karşı bizim de güçlenmemiz zorunludur, güçleniyoruz.

Yaşasın TKP!
Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Hüseyin Savaşkan
Paris

"Hür" sendikacılık, Türk-İş ve komünistler

Türk-İş'den yedi-sekiz kişilik bir delegasyon Haziran ayı sonralarında Uluslararası "Hür" (?) İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun 13. Kongresi'ne katılmak üzere Norveç'in başkentindeydiler.

Cuntanın bu yevmiyeli "sendikacıları" Oslo'da turist gibi gezinirlerken, Türkiye Büyükelçiliği'nin adamlarıyla gizliden gizliye toplantılar yapmayı ihmal etmediler. İşsizlik ve yoksulluğa son verilmesi, sendikal hakların korunması, barış, güvenlik ve silahsızlanma gibi önemli konuların ana tema olarak seçildiği UHİSK Kongresi'nde Türk-İş'in genel başkanı Şevket Yılmaz, Çukurova'dan uygarlığa düşmüş bir toprak ağası tutumuyla dolandı durdu.

Türk-İş üyesi işçilerin ödentileri bu yedi — sekiz sarı sendikacının 1.5 milyon lira kadar tutan uçak masraflarına harcanırken, bu sarı ağalar, bırakın Türkiye'de işçi haklarını, dünyada sendikal hakların korunması konusunda tek sözcük sarfetmediler. Bütün Kongre boyunca DİSK gözlemcilerinin kimlerle neler konuştuğunu öğrenmeye çalışan ajanlar gibi davrandılar. Hep yalnız, yapayalnız dolaştılar. 1000 kadar delege içinde Türk-İş'in patronlarıyla ilgilenen yok gibiydi. Kendilerine DİSK'li sendikacılara karşı sürdürülen dava sorulduğunda, savcıların iddianamelerine aldırmadıklarını, ancak yargının bağımsızlığına son derece güven duyduklarını söylediler. Cuntanın mahkemelerini alkışladılar. Kimi demokrat Kongre delegelerinin kendilerine bıyık altından nasıl gülümsediğini farketmez göründüler.

ABD'den AFL — CIO adlı sendikanın UHİSK'ya tekrar katılmış olmasının etkisini görmemek elde değildi. Çünkü yeni önerilen tüzük değişikliği ile örgütün yürütme kurulu üyeleri 35'e çıkarılırken, Batı Asya diye adlandırılan ve Türkiye'ye ayrılmış bir kesimden 1 yürütme kurulu üyesinin olması öngörülüyor. Bunun pratik anlamı, Türk-İş'in örgüt yönetiminde yeniden söz sahibi olmasıdır. Hem de tüzük gereği olarak. Yani, Türk-İş'in bundan sonra UHİSK'dan çıkarılması ya da üyeliğinin askıya alınması sözkonusu olamayacak. İşte size Amerikalı Reagan sendikacılarının başarısı! Bunu dengelemek için olsa gerek, özellikle Avrupalı sendikaların baskısıyla Türkiye hakkında bir karar tasarısı da kabul edildi. Türk-İş yöneticileri bu tasarının engellenmesi için dört koldan çalıştılar. Türkiye'de işçi sınıfının demokratik ve sendikal hak ve özgürlüklerinin yok edilmesinin protestosunu önlemek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar.

Bunları, Türk-İş'in üyeleri kendi örgütleri içindeki burjuva ajanlarını daha iyi biraz daha yakından tanısın diye yazıyoruz.

İşçiler,

Türk-İş yöneticilerine yurt dışındaki toplantılarda sizin yok edilen demokratik hak ve özgürlüklerinizi nasıl savunduklarını sorunuz. Sorun bakalım bu "işçi" liderleri işçi sınıfının hakları konusunda 94 ülkeden gelen 130 küsur işçi sendikasının delegelerine neler söylemişler?

Bunları da işçi sınıfı içine sokulmuş bu burjuva ajanlarını biraz daha yakından tanıyabilesiniz diye yazıyoruz. Gerici Türk-İş örgütünün gerici yöneticilerinin uluslararası toplantılara aslında cuntayı aklamak ve onun kamuoyu çalışmalarına katılmak üzere gittiğini daha somut olarak bilesiniz diye yazıyoruz.

Gerçekler, somut yaşam, komünistlerin, işçi sınıfının güvenebileceği tek siyasal hareketi temsil ettiklerini gösteriyor, gösterecek. Gerici yönetimin kimliğini tanıma yolunda Türk-İş üyelerinin atacakları her adım onları, bu faşist cuntanın devrilmesi ve sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin gerçekleşmesi için çalışan komünistlere, Türkiye Komünist Partisi'ne biraz daha yaklaştıracaktır. Burjuvazinin "demokrasicilik" oyununun çeşitli sonuçları ile çalkalanan Türkiye'de en özgür basın, işçilerin en doğru bilgileri alabilecekleri basın komünist basındır. Bugün Türkiye'nin en özgür partisi Türkiye Komünist Partisi'dir. Türk-İş'in yönetimini yakından tanımak, Türkiye Komünist Partisi içinde örgütlenerek faşist cuntayı devrimle alaşağı etme savaşımında yer almak üzere bir adım daha ilerlemek demektir.

Gerici sendikalarda, gerici yönetimlerin içyüzünü daha da açığa çıkararak çalışalım. Somut istemleri faşizme karşı savaşım kanalına yöneltelim. Türkiye Komünist Partisi'nde devrim amacına sıkı sıkı sarılarak örgütlenelim. Devrimin de Partinin de güvencesi işçilerdir! Devrim için savaşmayana komünist denmez.

Rahmi Bayram, Oslo

Faşistler komünist işçilere ateş açtılar

Değerli yoldaşlar,
Yaz taarruzu çalışmalarımız sırasında Fransa'nın Limozen bölgesinde bir gurup Türkiyeli orman işçisi ile tanışmıştık. Bu yoldaşlar *İşçinin Sesi*'nin komünist ideolojisine büyük ilgi göstermiş, bir bölümü *İşçinin Sesi*'nin aktif militanı olarak tutum almıştı.

Bundan bir süre sonra Türkiyeli işçilerin toplu olarak kaldıkları iki eve faşistler gaz bombası ve otomatik tüfeklerle saldırdılar.

Evlerden birine gaz bombası ile saldırdıktan sonra işçiler polise haber vermişler. Polis üstün körü bir arama yapmış. İşçiler saldırganların saklanabileceği yerleri göstermişler ama polis aramak istememiş. İşçilere, bir daha polisi böyle şeylerle rahatsız ederlerse kendilerini Türkiye'de bulacakları tehdidini savurup gitmiş.

Aynı gece aynı eve dışardan otomatik tüfekle ateş edilmiş. İşçiler bu kez saldıranların peşine düşmüşler. Saldıranları bir otomobilin içinde, ateş edilen tüfek bir kenara atılmış halde yakalamışlar. Olaydan jandarmayı haberdar etmişler. Ancak jandarma ısrarlara rağmen gelmek istememiş. İşçiler bu durumda yakalananların canından sorumlu olmayacakları yollu bir blöf yapınca jandarma gelmiş. Gelmiş ve böylece saldıranlardan birinin de sivil giyinmiş bir jandarma olduğu ortaya çıkmış.

Olaydan haberdar olunca biz de bölgeye gittik. Saldırının yapıldığı evde, gece, bölge işçileriyle bir toplantı yapıldı. İşçiler ile yabancı işçi sorunu, faşistlerin işçi sınıfını bölme çabaları, proleter enternasyonalist tutum üzerine konuşuldu. İşçiler toplantının sonunda bir anti-faşist dayanışma komitesi kurdular ve faşist saldırılara karşı Fransız-Arap-Türk-Kürt-Portekizli tek bir sınıf, tek bir yumruk olarak yanıt verme kararı aldılar. İvedi alınması gereken önlemleri görüştüler.

Ayrıca tüm bölge işçilerini, *İşçinin Sesi* sempatizanlarının öncülüğünde yeni kurulan Orman İşçileri Sendikasına katmak için yoğun çalışma kararı aldılar.

İşçilere Limozen bölgesi *İşçinin Sesi* sempatizanlarının çıkaracağı bildirinin içeriğini anlattık. Genel onay gördü. Bildiriye sahip çıkacaklarını söylediler.

Ertesi gün menşevikler devreye girdiler. Paris'ten gelen dört kişilik bir heyet, işçilerle görüşmeden, hemşehrilerini bulup, *Işçinin Sesi* militanları aleyhine yaydıkları iğrenç dedikoduları yinelediler. Ancak bu kez hemşehrilerinden de bir ders almış oldular. İşçiler menşeviklere, yaptıklarının dedikodu ve hemşehrilik temelinde işçilerin birliğini bölme girişimi olduğunu söylediler. Bu kez menşevikler *İşçinin Sesi*'nin bildirisinin çoğaltılmasını engellemek istediler ancak CGT yöneticilerinin sert tepkileriyle karşılaştılar.

Ertesi gün işçiler kalabalık bir gurup olarak FKP'nin festivaline gittiler. Ancak yetkililer bildirileri işçilerin elinden alıp, dağıtmalarını engellemek istediler.

Sonuç, menşeviklerin tam bir soyutlanması oldu. Paris'ten gelen dört menşeviğin ve köfte mangalının başına diktikleri bir hemşehrilerinin (ki bu arkadaş da menşeviklerin kendisini işçilerin birliğini bölücü emelleri için nasıl kullandıklarını en kısa zamanda kavrayacaktır) dışında tek bir işçi festivale katılmadı. Kapının önünde *İşçinin Sesi*'nin ve yeni kurulan dayanışma komitesinin bildirilerini dağıttılar.

Bundan sonra işçiler bir toplantı yaparak menşevikleri eleştirdiler ve proletarya enternasyonalizmi bayrağı altında faşizme karşı savaşlarını sürdürmeye karar verdiler.

C. Güneş
Paris

Komünist işçilere ideolojik saldırı da menşevizmden geldi

Yaz taaruzu çalışmalarımızın parçası olarak, bundan bir süre önce 5 arkadaş Fransa'nın Limozen bölgesindeki ormanlara ağaç kesme işi için gitmiştik.

Bölgede çalışan Türkiyeli işçilerin içlerinde komünist öğretiye karşı bir tutku, komünist partisini arayış gelişmeye başlamış. Bazıları FKP ve menşevikler ile bağ kurmuşlar. Ancak menşevik yöntemler ile potansiyel çürümeye bırakılmış. Sınıf siyaseti kişisel dedikodulara boğulmuş. Bu gelişmelerden ders çıkaran işçiler arasında *İşçinin Sesi*'nin ideolojisine karşı bir ilgi uyanmaya başlamış.

Orman işçilerinin iş dönüşü toplandığı kasaba meydanına geldiğimizde 15 kadar işçiyi bizi bekler bulduk. Bizi alıp bir dağ evine götürdüler. Masada Veli Dursun yoldaşın "Açık Mektup"u , *İşçinin Sesi*'nin son sayıları vardı.

İşçiler söze şöyle başldılar: "Komünist adı altında dolaşan binbir fraksiyondan biriyseniz, fazla konuşacak birşeyimiz yok. Hoş geldiniz. Bir yemeğimizi yer gidersiniz. Yok gerçek komünisterseniz o zaman çok soracağımız var". *İşçinin Sesi*'nin konumunu anlattıktan sonra bizi soru yağmuruna tuttular. Tartıştıkça kafalar açıldı.

Bundan sonra işçiler bize yaz taaruzunu anlattırdılar. Neredeyse gün ağaracaktı. Bu saatten sonra, bu yorgunlukla ağaç kesmenin hem taarruza fazla bir kaynak sağlamıyacağını, hem de uykusuz motorlu testere kullanırsak kaza yapma olasılığının çok fazla olduğunu belirten işçiler bir oylama yaptılar ve oybirliği ile birer yövmiyelerini yaz taarruzuna bırakmaya karar verdiler.

Biz işçilere menşeviklerin bu olayı duyduğu zaman küplere bineceklerini, militan kesilip bu bölgeye gidip geleceklerini (Paris'e 400 km uzaklıkta), ayrılanlara ajan, provakatör, polis suçlaması yapabileceklerini, hemşehrilik oyunları tezgahlıyabileceklerini anlattık. Bu yolu denedikten sonra FKP'den yoldaşlarla aralarını bozmaya çalışacaklarını, bunlara karşı hazırlıklı olmalarını söyledik.

İşçi arkadaşlar bir hafta sonra bölgede orman festivalleri olduğunu, bunlara katılacaklarını söylediler. Bir folklor ekibi oluşturursak 18 Hazirandaki bu festivale bizim de katılabileceğimizi söylediler. Bu festivali de düzenleyen Fransa — Türkiye Dostluk Derneği ve Fransa televizyonuydu.

Asıl ilginç gelişmeler bundan sonra başladı. Bölgede çalışma yaptığımızı duyan menşevik yöneticiler, daha önce hiç uğramadıkları halde Cruise füzesinden de hızlı bir biçimde FKP federasyon sekreterliğine bir delege yolladılar. Ajanlığımız, provakatörlüğümüz, Troçkistliğimiz, Stalinciliğimiz ve Yüro komünistliğimiz (hiç abartmıyoruz) konusunda federasyon sekreterini uyardılar. *İşçinin Sesi* yanında tutum alan militanlar hakkında da en aşağılık dedikoduları yapıp, işçiler ile

bir kez olsun görüşmeden, çekip gittiler.

Gideceğimiz tarihe kadar Antep folklor ekibini oluşturduk. Yayınlarımızı aldık. Bölgedeki tüm işçilerle birlikte çok kalabalık bir gurup olarak festival yerine gittik. Festival yöneticileri yayınlarımızı satamıyacağımızı, ancak folklor gösterisi yapabileceğimizi söylediler. Menşeviklerden de iki kişi festivalin bulunduğu yere gelmişti.

Birkaç yoldaş FKP bölge yöneticileriyle parti içi durumu konuşmak, anlatmak için birlikte oturdu. Başka bir gurup olarak da menşeviklerin oturduğu masaya oturduk. İlk önce işçi yoldaşlar özellikle partiyi eritme politikasına karşı sorular sormaya başladılar.

Menşeviklerin yanıtları ilginçti: Fransa'daki Türkiyeli işçilerin yükselen barış hareketi içinde olmak amacıyla FKP içinde çalışma yapmaları gerektiğini söylüyorlardı.

Bu yanıtlarla işçiler likidasyonun ne olduğunu çok iyi öğrenmiş oldular. Türkiye gibi emperyalizmin zayıf halkası bir ülkede komünist partisinin tüm güçleri devrim için seferber etmesi gerekirken varolan güçleri dahi eritiyorlardı.

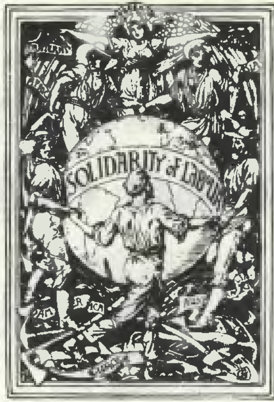
Bundan sonra Fransız dernek yöneticileri festivale gelmemizi istediler ve tartışma kesildi.

Kimi yoldaşlar yiyecek, içecek sattı. Bir gurup da folklor oynadı. FR.3 televizyonu bir arkadaşın sazının eşliğindeki folklor ekibinin gösterisininin çekimini yaptı. (Hafta sonu programı yayınladı.)

Akşam olunca işçiler menşevikleri tüm işçilerin önünde açık tartışmaya davet ettiler, ancak onlar kabul etmediler.

Biz de oradaki bütün işçi ve yoldaşlarla bir evde geniş bir toplantı yaptık. Yeni katılan işçilerin de sorularıyla daha ateşli bir tartışma yürüdü. Özellikle komünizm, komünist partisi ve kadınların toplumdaki rolleri tartışıldı. Bundan sonra menşevizme — likidasyona karşı tek bir yumruk gibi hareket edeceklerini söylediler. Geç saatlerde ayrıldık.

Tufan Çelikkol, C. Güneş
Paris

Komitenin bildirisi

İşçi kardeşlerimize, Limousin bölgesi demokratik halkına,

Biz dünya işçi sınıfının bir parçası olan Türkiyeli işçiler olarak, Bourganeuf'de bizlere yapılan bu alçakça saldırıyı lanetliyoruz.

Aslında bizlere yapılan bu saldırı, Fransa'da yaşayan işçi sınıfına yapılan bir saldırıdır. Burjuvazinin böl, parçala, yut taktiğine uyan, bizleri Fransa'da yaşayan tüm işçilerden soyutlamak isteyen bir provokasyondur.

22 Haziran'ı 23 Haziran'a bağlayan gece, Türkiyelilerin yoğun kaldığı evlere peşpeşe iki silahlı ve gaz bombalı saldırı olmuştur. İşçi arkadaşlarımızın kendi çabalarıyla, üç kişi ellerindeki suç aletleriyle yakalanıp jandarmaya teslim edilmişlerdir. Bu faşist saldırıyı yapan insanlar tutuklu olmayıp kendi bölgelerinde gözaltında bulunmaktadırlar. Olay gecesi bölge jandarmasının ilgisizliğine de dikkatinizi çekmek isteriz.

Biz Fransa'da yaşayan Türkiyeli emekçiler olarak hiçbir zaman provokasyona gelmeyeceğimizi belirtiriz. Bizleri hiçbir gücün Fransız işçi sınıfından ayıramayacağını bilmenizi isteriz. Bu tür ırkçı saldırılara karşı kardeşçe elele vererek, bütün suçluların karşısına beraber dikilmeye sizleri davet ederiz.

Kahrolsun ırkçılık ve faşizm!

Yaşasın dünya emekçilerinin birliği!

Limousin bölgesi Türkiyeli işçiler dayanışma komitesi

BİLDİRİ

İşçi sınıfımız yeni 15-16 Haziranlara örgütlü gücü ile hazırlanıyor

Bu bildiri ve pul Türkiye'de dağıtılmıştır.

15—16 Haziran direnişinin 13. yıldönümünü kutladığımız şu günlerde, faşizm işçi sınıfımıza, tüm emekçi halkımıza, burjuvazi için zorla "özveri" dayatıyor. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız üzerindeki ekonomik, siyasal terör, çıplak faşist devlet terörü görülmemiş boyutlar alıyor. Tüm sendikal ve demokratik haklar gaspedildi.

Ekonomik, demokratik, sendikal her türlü hakkı alabilmek, devrimci sınıf savaşımının boyutlarına bağlıdır. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız her türlü ekonomik ve demokratik hakkını savaşa savaşa almıştı. Faşist cuntanın gaspettiği tüm haklarını geri almak, daha ileri haklar elde etmek ve kazanımlarını kalıcılaştırmak için savaşımı yeniden yükseltecektir.

Tüm ekonomik, sendikal ve demokratik hakları elde edebilmek için faşist cuntayı devrimle yıkmak gerekir. Günümüzde faşist cunta yıkılmadan bu istemlerimizi elde etmemiz olanaksızdır. Haklarımızın kalıcılaştırılması da devrimin utkusuna bağlıdır.

Her türlü ekonomik, sendikal ve demokratik istemlerimize kavuşmak için faşist cuntayı devrimle yıkalım.

Kahrolsun faşist cunta...

TKP—*İşçinin Sesi*

Enternasyonal bayrak altında savaşa çağrı

Değerli yoldaşlar,

Bilindiği gibi, faşist cunta Irak sınırını geçerek kanlı bir katliama kalkıştı. Duyduğumuza göre, Irak'ta komünistlerle, devrimciler faşist cuntanın komandolarıyla çarpışmışlar. 700-800 komando öldü deniyor. Üç tane de uçak düşmüş. Sonunda faşist cunta askerlerini geri çekmek zorunda kalmış.

Biz yoldaşlarla bu olayın değerlendirmesini yaptık ve şu sonuçlara vardık: Bir kez, faşist cunta Kürdistan'daki devrimci hareketleri bastırmak istiyor. İkincisi, girdikleri bölgede Irak Komünist Partisi militanlarının, ayrıca başka peşmergelerin bulunması, hem Türkiye, hem de Irak devletlerini korkutuyor. Bu güçlerin tümünü zayıflatmak istediler. Üçüncüsü, emperyalistleşmek isteyen Türkiye finans kapitali, bu olayla, Ortadoğu'daki liderlik boşluğunu doldurucu, dışa açılma istemleri doğrultusunda bir adım attı.

Burjuva basını *Yeni Asır*, olayı verirken şöyle diyor: "Eşkiyaları bozguna uğrattık. Bu bir uyarı. Bu sefer kulaklarını burduk uslansınlar diye. Durmazlarsa, bir dahaki sefere tokat atacağız."

Bizce, tokat atamamış olmalarını "uyarı" kılıfıyla örtmek istiyorlar. Ancak şu da bir gerçek ki faşizm Ortadoğu halkları için giderek daha büyük bir tehlike olma yönünde ilerliyor. Faşizmi bir an önce yıkmak gerekiyor. Bunun için tüm dünya komünistlerini enternasyonal bayrağın altında savaş birliğine, savaşa çağırıyoruz.

Faşizmi ininde gebertececeğiz!

Kızıl İşçi, Ege

K münist disiplin karşı olmak burjuvaziden yana olmaktır

Hatice Dağlı

Genişletilmiş EK toplantısı kararlarında belirtildiği gibi, devrimcİ hareketin yenilgisinin de etkisiyle, bazı devrimci çevrelerde partileşme, daha örgütlü olma yönünde bir çaba belirdi. Ancak bu çabanın parçası olarak girişilen model arayışları, yenilgiden ders çıkarılmadığını, ders çıkarmak adına yadsımacılık yapıldığını ve asıl doğru yönlerin yadsındığını gösteriyor.

Demokrat Türkiye'de yazan Demir Özlü, "Marksçı Sol" adına Marksizmle uzak yakın ilişkisi olmayan bir model savunuyor. Proletarya diktatörlüğünü, proletarya enternasyonalizmini ezbere terminoloji diye bir kenara atan bu "Marksçı" (!) Parti modeli, aynı zamanda merkeziyetçiliğe, çelik disipline de tepeden inmecilik diye karşı çıkıyor. Bu model, EK kararlarımızda da belirtildiği gibi örgütsüzlüğün modelidir.

Demir Özlü'nün savunduğu parti modeli, her ne kadar "Marksçılık" adına öne sürülüyorsa da, proleter sınıf savaşının koşullarına ve gereklerine uymayan, dolayısıyla Marksçılıkla ilgisi olmayan bir modeldir.

Komünist Partisinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir ama örneğin Partimiz içinde kendi kendilerine "resmileşmiş" küçük burjuva reformistlerinin örgütlenme modelinin bununla bir ilgisi yoktur. Onların örgütlenme modeli de Demir Özlü'nün savunduğu modelle derin bir benzerlik taşıyor. Bizans darbesiyle kendilerini "resmileştirdikleri" için bugün sinsice ağız değiştirmiş olmalarına rağmen, desantralize "örgütlenme," burjuva partizanı partizan kliğinin de görüşüdür.

Bizans darbesiyle merkeze gelmeden önce "gericilik döneminde Komünist partisi desantralize olur" diyen onlardı. Merkeze gelince "Bizim koşullarımızda santralizm ağır basar, santralizm partinin örgüt birliği ve irade birliğidir, santralizm yoksa, zayıfsa, örgüt birliği de yoktur, zayıftır" demeye başladılar. (*Plenum belgeleri,* s.24)

Bu ağız değiştirme, "santralizasyon", "irade birliği" sözcükleri, partinin gerçek durumunu, desantralizasyonu, likidasyonu gözlerden gizleyen kılıf işlevini görmektedir. Nitekim "plenum"da hiç kongreden söz edilmemektedir. Partizan kliğinin yetki kaynağı kendi dar gurupçuğudur, Parti değildir. Desantralize parti fikri şimdi merkezi ele geçirmiştir ve "santralizasyon' görünümüne bürünmüştür.

Komünistler için "burjuvaziye karşı zafer kazanmanın en gerekli koşulu, proleteryanın mutlak merkeziyetçiliği ve sert disiplinidir." (Lenin, c 31, s. 24)

Komünist partisi işçi sınıfının en bilinçli kesimlerinin örgütüdür, kadrolarını proleter disiplini ruhuyla eğitmek zorundadır. Desantralizasyon, işçi sınıfını dağıtmaya yönelik bir "örgütlenme"dir. Böyle bir örgütlenme burjuvazinin merkezi güçleriyle savaşamaz. Burjuvaziye hareketi rahatlıkla çökertebileceği bir örgüt modeli sunar. Üstelik desantralize "örgütlenme", yani dağınıklık işçi sınıfının doğasına aykırıdır.

İşçi disiplinlidir

Merkezi disiplin işçi sınıfının sınıfsal özelliğidir. Bu özellik, kapitalist üretimin nesnel koşulları içinde doğar. Büyük ölçekli makina üretimi, binlerce emekçinin ortak emeğini yönlendiren mutlak ve kesin bir irade birliği gerektirir. Bu, işçi sınıfın disiplinli oluşunun temelidir.

Kapitalizm öncesi üretim biçimlerinde üretimin dağınık, parçalı ve geri yapısı, doğrudan üretime yönelik toplu, merkezi bir disiplinin doğmasına olanak vermiyordu. Üreticinin kendisi *merkez,* ürettiği mal *kendi* malı, çalışması *bireyseldi.* Feodalin mutlak otoritesi, kırbaç zoruyla kurulan feodal disiplin, ekonomi dışı zora, kişisel bağımlılığa dayanıyordu.

Kapitalizmle birlikte üreticinin bireyselliği ve feodalizmin kırbaç disiplini, üreticinin işgücünü pazarda kiralayan kapitalizmin açlık disiplinine dönüştü. Üretim araçlarından koparılan, yalnızca işgücünü pazarda satarak geçimini sürdürebilen üretici, ya üretim araçlarını elinde tutan kapitalistin kiraladığı işçi olarak toplumsal üretime katılacak, ya da aç kalacaktı.

Bu nedenle, kapitalist disiplinin içeriği, dayanağı açlık korkusudur. Ama kapitalizm, açlık tehditiyle işçileri öyle bir örgütleme biçimi altında çalıştırır ki, bunun kazandırdığı disiplin alışkanlığı, o açlık düzenini yıkacak merkezi siyasal örgütlenme için elverişli temeli oluşturur. Sorun kapitalist üretimin doğurduğu disiplin alışkanlığını, kapitalizmin çıkarlarından, bu çıkarların biçimsel etkilerinden koparmak, içeriğini işçi sınıfının kendi öz çıkarlarıyla, devrimci sınıf bilinçiyle doldurmaktır. Kapitalist üretimin verdiği irade birliği içinde davranma özelliğini, işçi iradesi temelinde siyasal birliğe dönüştürmektir.

İşçi sınıfının üretim içinde kazandığı disiplini devrimci sınıf bilinciyle besleyecek olan komünist partisidir. Ancak parti bunu yapınca, işçi disiplini bağımsız sınıf kimliğini kazanır, kapitalizmin sınırlarının ötesine geçer.

Bu nedenle disiplin yalnızca bir biçim, bir işleyiş sorunu da değildir. İşleyiş kusursuz da olsa, irade birliği işçi sınıfının temel çıkarları, onun bilimsel ideolojisi temelinde olmuyorsa, bu yine komünist disiplin olmaz. Kaldı ki, işçi sınıfının iradesini doğru dile getirmeyen bir partide işleyiş de uzun süre kusursuz olamaz. Çünkü, burjuvazi üretimde işçiden katı disiplin ister ama siyasal alanda burjuva ideolojisinin etkisi, partinin işleyişini sulandırma yönündedir.

Burjuva ideolojisinin işçi hareketi içindeki uzantısı olan oportünizm, "komünist" adını taşıyan bir partinin merkezine, en kusursuz işleyişlerle bile gelmiş olsa, uygulayacağı disiplin sekterdir, gurupçudur. Marks, Gotha Programı'ndaki oportünizm nedeniyle Lasalle'cileri "Lasalle sekti" diye niteliyor. (Marks Engels, Gotha Programı'nın Eleştirisi, *Seçme Yapıtlar, Tek* ciltte, s: 324) Sekt diyor çünkü oportünizm işçi sınıfına yabancı bir anlayıştır. Uygulayacağı disiplin de ancak sekter, gurupçu, bölücü olabilir.

Bu bakımdan, Demir Özlü'nün modeliyle Partizan kliğinin örgüt anlayışı arasında pek fark yoktur. Demir Özlü, en temel kavramları bile ezbere terminoloji diye atıp, işleyiş olarak örgütsüzlüğün teorisini yaparken, Marksizmle işçi sınıfıyla ilgisi olmadığını daha doğrudan açığa vuruyor. Oysa Partizan kliği aynı anlayışı "komünist", "santralizasyon" "işçi sınıfı" gibi sözlerle, en önemlisi Partimizin adıyla daha çok örtbas ederek uyguluyor.

Komünist partisinde merkezi disiplinin önemi

Partide işçi sınıfının iradesine dayanan, tek yumruk gibi eylem birliği, yanlızca devrim için gerekli değildir. Lenin, devrimden sonra şöyle diyor:

PARTİMİZ SİLAHIMIZDIR

"Biz Rusya'da kapitalizmden sosyalizme geçişin ilk adımlarını atıyoruz, ya da komünizmin daha alt aşamasına geçişin ilk adımlarını atıyoruz. Sınıflar hala vardır ve proletaryanın erki ele geçirmesinden sonra heryerde yıllarca varolacaktır. Belki de köylülüğün olmadığı İngiltere'de bu dönem daha kısa olacaktır. Sınıfların yok olması, göreceli olarak daha kolaylıkla başardığımız toprak ağaları ve kapitalistlerin yok olması değil, ama aynı zamanda küçük mal üreticilerinin ortadan kalkması demektir. Onlar yokedilemez ya da ezilemez. Onlarla birlikte yaşamayı öğrenmeliyiz. Onlar yalnızca çok uzun, yavaş ve sabırlı bir örgütsel çalışma ile dönüşüme uğratılabilir ve yeniden eğitilebilir. Onlar proletaryayı, proletarya içine süzülen ve bozan küçük burjuva atmosferi ile her yönden sarıyorlar. Ve sürekli olarak proletarya arasında küçük burjuva kemiksizliğine, birliksizleğe, bireyciliğe, değişen sabırsızlık ve karamsarlık ruhuna neden oluyorlar. Buna karşı savaşmak için proletaryanın siyasal partisinde en sıkı merkeziyetçilik ve disiplin gerekiyor." (Lenin, c. 31, s. 441)

Proletaryanın devlet olarak siyasal örgütlenmesinde de merkeziyetçiliğin önemini Lenin şu sözlerle vurguluyor:

"Devlet proleteryanın devleti olduğu zaman, devlet burjuvaziye karşı proletaryanın şiddet aracı olacağı zaman, tamamıyla ve hiç çekinmeden kuvvetli bir devlet gücünden ve merkeziyetçilikten yana olacağız." (Lenin, c. 26, s. 115)

Lenin yığınların merkeziyetçilikten korkusunun belli bir anlamı vardır ama bunun üstesinden gelmeliyiz, diyor:

"Yerel örgütler şu görüşe kendilerini alıştırmalıdırlar. Onları (yığınları-İ.S.) merkezi otoritenin siyasetini tutarlı bir biçimde uygulama yönünde zorlamak zorundayız. Bu çok zordur. Doğaldır ki merkezi otoriteleri hırsızlar, toprak ağaları, sömürücüler olarak görmeye alışmış milyonlarca insanın merkeze güvenleri olamaz. Ama bu güvensizliğin üstesinden gelmek zorundayız. Sosyalizm bu olmazsa olanaksızdır, çünkü o merkezi bir ekonomik sistemin, merkezden yönetilen bir ekonomik sistemin kurulması demektir ve bunu yanlızca fabrikada ve tüm hayat biçimi olarak bu ruhla eğitilmiş proletarya başarabilir. Yalnızca proletarya başarabilir. Parça çıkarlarını gözeten eğilimlere, küçük mülk sahipliği alışkanlıklarına karşı savaşmak zordur. Bunun bir defada yapılamayacağını biliyoruz. Ama işçileri bu doğruyu defalarca yinelemeye onu hayata geçirmeye zorlamaktan yorulmayacağız. Çünkü sosyalizm başka türlü kurulamaz." (Lenin, c. 28, s. 400)

Görüldüğü gibi, Lenin merkeziyetçiliğin önemini yığınlara defalarca tekrarlamaktan sözediyor. Yığınlarda doğal olarak varolan eğilimin, olması gerekenmiş gibi gösterilmesine kesinlikle karşı çıkıyor. Kadrolarına merkeziyetçiliğin önemini kavratamayan bir parti, komünist bilinç vermiyor, yığın kuyrukçuluğu yapıyor demektir. Böyle bir partinin ne Marksçılıkla, ne işçi sınıfıyla ilgisi yoktur.

Sonuç

Kapitalist üretim biçiminin proletaryada yarattığı üretim disiplinini, kapitalizmi yıkacak siyasal bilinçle birleştirmek, tek bir amaç çevresinde işçi sınıfının koşulsuz birliğini kurmak, devrimin en gerekli öznel koşuludur. Toplumda sınıflar varsa,sınıf savaşı varsa, hiçbir toplumsal dönüşüm merkezi otoritesiz gerçekleştirilemez. Gurupçuluğa, sekterliğe olanak tanıyan, bölünmüşlüğü hangi biçimde olursa olsun meşrulaştıran bir örgütlenme, merkezi disiplinin zayıflığı, çok sesliliğin varlığı demektir. Kıran kırana bir sınıf savaşının yürüdüğü kapitalist toplumda, Marksçı partinin böyle "örgütlenmesi", Demir Özlü'nün sandığı gibi "ideolojik etkiyi" güçlendirmez, zayıflatır.

Proletarya, kapitalist toplumda burjuvazinin sırtını dayadığı, merkezi, hazır güçlü örgütlenmelerden yoksundur. Burjuvazi başı sıkıştıkça tüm demokratik görünümlerini bir yana fırlatıp, devleti ve askersel örgütüyle çıplak ve kanlı diktatörlüğünü dayatabileceği hiyerarşik bir disiplini olan örgütlenmelere sahiptir. Proletaryanın tek gücü, devrimci bilinçle donanmış çelik disiplinli siyasal partisidir. Proletarya hegemonyasını ancak böyle bir parti eliyle yaşama geçirebilir.

Partizan kliğinin de, Demir Özlü'nün de "modeli" proleteryanın zaferine engel olmaktan başka işe yaramaz likidasyon modelidir.

İhtiyar anadolu daha nice 15-16 Haziranlar yaşayacaktır

Şanlı 15-16 Haziran direnişinin 13. yıldönümünü Köln'de bir anma gecesi düzenleyerek kutladık.

Gece dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfının savaşımında şehit düşmüş devrimciler için yapılan saygı duruşuyla açıldı.

Serra Dersimli yoldaşımız 15-16 Haziran'ın doğuşu, günümüzdeki önemi ve bugün bu deneyimlerin ışığında faşist cuntaya karşı mücadelenin zorunluluğunu anlatan bir açılış konuşması yaptı.

Yoldaşımız yaptığı konuşmada özetle şunları söyledi:

"15-16 Haziran'dan çıkaracağımız çok ders, çok sonuç vardır. Ancak biz burada en önemli noktayı vurgulamak istiyoruz.

"15-16 Haziran işçi sınıfının hem gücünü, hem de güçsüzlüğünü gösterir. Gücünü gösterir, çünkü siyasal bir amaç için yüzbinler alanlara dökülmüştür. İşçi sınıfımız kendi sınıf çıkarlarını ve düşmanını anlamıştır. Onun savaşımı sınıfın sınıfa karşı savaşımı olmuştur. İşçi sınıfımız artık kendisi için sınıftır. Güçsüzlüğünü gösterir, çünkü bu kendiliğinden ayaklanmanın başını çekecek, yönetecek örgütlenmeden, partisinden yoksundur.

"Komünistlerin tarihsel görevi, devrimci teori ile yığınları kucaklamak, örgütlü yığınların gücüyle dünyayı değiştirmektir.

"...İşçi sınıfının gerçek anlamda bir bütün olarak 'dünya işçi sınıfı' haline geldiği bir dünyada yaşıyoruz. Tüm bu gelişmeler, ilerlemeler komünizme giden yolları döşüyor. Ancak dünyanın nesnel olan bu devrim isteğine günümüzde işçi sınıfı partileri hazır değiller. Kuşkusuz bunda en büyük etken dünya komünist hareketinin ideolojik birliğinin parçalanmış olması ve bir bütün olarak sağa kaymış olmasıdır.

"Önümüzde zor ve çetin yıllar var. Olanakların ve tehlikelerin arttığı bir dönemde, faşizmin karanlığı altındayız. Önümüzdeki yıllar aynı zamanda partimizi güçlendirme ve devrime hazırlama dönemidir.

"Faşist cuntaya karşı halkımızda biriken öfke ve nefreti devrim kanalına akıtacağız. Emperyalizme, faşizme, burjuva devletine üstün geleceğiz, onların düzenini paramparça edeceğiz."

Yoldaşımızın konuşmasından sonra geceye gelen mesajlar okundu. Kürdistan İşçi Birliği'nin gönderdiği "gecenizi halklarımızın bağrında yanan isyan ateşinin büyütülmesi ve 15-16 Haziran direniş ruhunun yaşatılıp, yaygınlaştırılmasında sağladığı etkiden dolayı desteklediğimizi bildirir, başarılar dileriz" içerikli mesajı, gecemizde Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halklarının ortak savaşım birliğinin somut bir ifadesi oldu. Alkışlarla karşılandı.

Alman yoldaşlarımızla birlikte oluşturulan KTİDB folklor ekibinin oynadığı oyunlar, enternasyonalizmin de güzel bir örneği oldu.

Ayrıca ozanlarımız, KTİDB işçi korosunun söyledikleri parçalar ve 1835 yıllarından günümüze kadar Türkiye işçi sınıfı tarihini anlatan Senaryo-Dia gösterilerimiz gecemize ayrı bir coşku kattı.

Gecenin son bölümünde devrimci durumu, faşizmin gelişini ve faşizmin devrimle yıkılmasını içeren pandomim gösterisi seyirciler tarafından ayakta alkışlandı. Hepbirlikte 'enternasyonal marşını' söyleyerek gecemizi bitirdik.

Gecemizin ayrı bir özelliği: Alman yoldaşlarımızın gece öncesi ve gecede aktif görev almalarıydı. Dayanışmanın en güzel örneğini gösterdiler.

Anadolu'da doğacak yeni 15-16 Haziran ayaklanmalarına bugünden hazırlanmalıyız.

Faşist diktatörlük koşullarında sürdürdüğümüz yaz taarruzlarımızdaki özverilerimiz nice 15-16 Haziranlara feda olsun.

Geleceği oportünizmden arınmış TKP'miz kursun!

Yaşasın devrim!

Köln, İ.K.

G lec ği kuracağız

Komünist partisinin en önemli bir özelliği, üyelerinin devrimci çalışmayı meslek edinmiş ve siyasal polisle mücadele sanatında profesyonel olarak eğitilmiş kişiler olmasıdır. Bu genel doğru şimdiye kadar pekçok yinelendi ama *İşçinin Sesi*'nin 214-215. sayısında yer alan TKP Eşgüdüm Komitesi'nin duyurusu, bunu ortamla bağlı daha somut vurguluyor:

> "Son yılların siyasal gelişmeler açısından en tehlikeli, ama son iki yıla oranla devrimci çalışma olanakları daha geniş kışına giriyoruz..."

"Hem tehlikeli hem olanaklı" bu saptamadan çıkardığımız ve bölgemizin özelliği göz önüne alınırsa önemi bir kez daha artan sonuç şu oldu: İlk görev polise düşmemek.

Bunu ilk görev olarak belirledik çünkü bölgemizin — şimdilik — en önemli sorunu budur. Üç operasyon geçirdik. Üstelik polis hiç de ciddi bir araştırma ve takip yolu izlememişti. İşte işin en acı yanı da bu. Birincisinde devrimci durum koşullarında yaşıyor olmanın getirdiği rahatlık, polisi ciddiye almama ve en önemlisi siyasi polisle mücadelenin bir sanat olduğunu bilmeme vardı. Lenin'in *Ne Yapmalı*'da özenle vurguladığı "siyasal polisle mücadele yeteneğine sahip profesyoneller" kavramı unutulduğu için örgüt bu denli yıpratıldı. Böylece de süreklilik sağlanamadı. Geçmişin mirası içimize öylesine işlemiş ki, 12 Eylül sonrasında da polis iki kez tesadüfler sonucu yakaladığı ipuçlarını değerlendirebildi.

12 Eylül sonrasında siyasi polis tutuklamalara başladığında olağanüstü bir çaba göstermeye gerek duymadı, çünkü istisnasız tüm devrimci örgütlerin açığı vardı. Polisin yaptığı bunu değerlendirmek oldu. Sonuçta gördük ki cezaevindeki yoldaş sayısı dışardakilerden fazla.

Dışardaki yoldaşları gözden geçirince birşey daha ortaya çıktı. Polise düşmeyen yoldaşlar, 12 Eylül öncesi birkaç kere fişlenmişler. Polis neredeyse özel yaşantıyı bile biliyor. Bunun doğal sonucu, sokakta, otobüste tanıdık, pekçok yüzle karşılaşılıyor. Buna ek olarak bir dezavantaj daha var. Daha önceki çalışma biçiminin (gerek menşevikler dönemi, gerekse *İşçinin Sesi* etrafında örgütlendiğimiz ilk dönemde, geçmişteki alışkanlıkları atamamamızın sonucu olarak) getirdiği birşey: Yoldaşlar birbirlerini gereksiz yere tanıyorlar, çevrelerinde fazla tanınıyorlar.

Bilinen şeyleri birbirimize unutturmak mümkün değildi ancak herkes kendine yeni bir legal yaşantı oluşturarak bundan sonraki bilgileri özenle saklama durumundaydı. Buluşmalarda tehlike, tehlikesiz işaretlerinden tutun da, buluşmaya gelirken nasıl giyinmek gerektiği, yayınların alışverişine kadar herşeyi baştan sona gözden geçirmek zorunda kaldık. Amatörlüğümüze şaşırıp kaldık.

Biliyoruz örgütün diğer kesimleriyle karşılaştırıldığında hâlâ emekliyor olmamız çok kötü. Ancak nesnel durum bu, saklamaya gerek yok. Amatörce değil, profesyonelce çalışmaya başlamanın ilk adımı bunu açıkça söylemek. Yürükoğlu yoldaşımız 10 Eylül konuşmasında üç önemli noktayı vurguladı: Miras kalan parti anlayışının değiştirilmesi, yetişkin kadrolara sahip olmak, ideolojik yetkinliğin derinleştirilmesi. İşte siyasal polise karşı mücadele sanatında profesyonelce eğitilmiş olmak kavramıyla bunlar o denli içiçe ki ayırmak mümkün değil. Bütün bunları birarada kavrayabilirsek, o zaman örgüt seferberliğinin önümüze koyduğu hedefleri yerine getirebiliriz.

Vurgulamak istediğimiz birkaç nokta var:

Birincisi, bir insan bilincinde olmadığı birşeyin davranışını gösteremez. Bu işkence tezgahında da böyle, yığın içinde çalışırken de böyle. Bir olgunun bilincinde olmak için bıkmadan onun üstünde okumak, çalışmak, tartışmak gereklidir. Yine ilk çıkışımızdan beri yinelediğimiz noktaya geldik: İdeolojik yetkinlik! Ancak bu olduğu zaman doğru parti anlayışı hayata geçer, yığın bağı yükselir. Cezaevinde kendimizi bazı devrimci akımların yönetici kadrolarıyla karşılaştırma olanağımız oldu. İdeolojik düzey olarak hepimiz onlardan daha yetkiniz desek kesinlikle abartma olmaz. Başlangıçta *İşçinin Sesi* deyince kimisi "o da kimmiş" diyor, ya da burun kıvırıyordu. Hiçbir siyasi akım bizi tanımıyordu, zorlandık. Ama kendimizi kabul ettirdik. Bu ideolojik yetkinliğimizle oldu. Bu deneyimlere rağmen, hâlâ yoldaşlarımız lafa gelince ideoloji önemlidir diyorlar ama pratikte ideolojiyi küçümseme ortadan tam kalkmış değildir. Örneğin hâlâ okumayı öğrenemedik. Okunan şeyin gereksiz ayrıntılarına takılmayıp, yazıyı bir bütün olarak değerlendirmeyi, içinden sistematik bilgi çıkarmayı, 1-2-3 diye maddelemeyi hâlâ öğrenemedik. Anlamadın mı 2-3 kere, 10 kere okuyacaksın, başka yolu yok.

İkincisi, yığın çalışmasını yükseltmek, güvenlik önlemlerini yeterince almış, parti politikasının içeriğini merkez organdan kavramış kadrolarla olur. Kadrolar kendileri örgütün politikasını bilirlerse, bu politika doğrultusunda propaganda yapabilirler.

Üçüncüsü, enformasyon ve özellikle merkez organla yazışma konusunda hâlâ artizanca çalışıyoruz. Bunda gönderdiğim yazı beğenilir mi endişesinden tutun da, üşenmeye kadar uzanan bir oblomovluk var. Oysa biliyoruz ki, merkez organ aşağıdan yukarı akan enformasyonla ayakta durur, bu yolla yığınların nabzını elinde tutar, bu yolla deneyim aktarılır. Biz de bu akışı bilinçle yönlendireceğiz, çevremizde gelişen her olay, her konuşmayı komünist bilinçle harmanlayıp yazacağız. Bize aşılanan pasifliği, yani birileri görüp değerlendirip bize aktaracak anlayışını önce kendimizde yıkmalıyız. Önümüze koyduğumuz hedef büyük. Komünist partisinin nihai hedefi "yeni tip insanı yaratmak"dır. Kendimiz pasiflikten kurtulamazsak nasıl yeni tip insanı yaratacağız. Yürükoğlu yoldaşımızın belirttiği gibi gönderilenler ister yayınlansın, ister yayınlanmasın merkez organın her satırında enformasyon ağı içinde akan bilgilerin izi vardır.

Dördüncüsü, deneyim aktarımı. Önceden, ya konspirasyon adına bir mahalledeki, bir bölgedeki deneyim, yapılan işler sonucu çıkarılan dersler aktarılmıyordu. Ya da aktarılırken konspirasyon bozulup herşey açık ediliyordu. Konspirasyonu bozmadan deneyim aktarmayı öğrenmemiz gerekiyor.

Ancak bunları gerçekleştirdiğimiz ölçüde örgüt seferberliğinin önümüze koyduğu görevleri göğüsleyebiliriz. Attığımız her adımı önceden bilerek, bastığımız toprağın sağlamlığından emin olarak işe girişeceğiz. İdeolojik olarak yetkin, artizanca çalışma anlayışını silmiş, yığın bağı olan yetişkin kadro olmak zor ama olacağız. Geleceği biz kuracağız.

Bir yoldaşım ne güzel ifade etmiş: "Kitabı (*Ne Yapmalı*) okuduğum zamanlar orada yazan şeyleri yapabileceğime ve hatta bizim tam anlamıyla yaşama geçirebileceğimize gerçekten inanmamıştım. Sanki o işleri yapacak olanlar gökten geleceklerdi." Halkımızı devrime yürütecek olanlar hatasıyla, sevabıyla bizleriz. Lenin'in bir sözünü hep hatırlamak gerekiyor: "Akıllı adam hata yapmayan adam değildir, hatasını düzeltebilen adamdır". İşte bu anlayışla yaptığımız her işin doğrusunu yanlışını üstlenecek yüreklilikle kolları sıvayacağız.

Yaşasın TKP'miz!

A.T.

(...)

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkêren hemû welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşta haydi 7. Yaz Taarruzu'na

Yıl:10, Sayı:238
11 Temmuz 1983

ÇEK-AL

yuncak değil silah g rek

Emine Engin

Dünya komünist hareketi öylesine sağa kaydı ki, bugün komünist ideoloji, siyaset ve örgütlenme anlayışı, en başta onun içinden kemiriliyor. Sınıfsal temelde birliğin altı giderek oyuluyor. Ulusçuluk hızla yayılıyor. Görünürdeki bazı fikir farklılıkları, kapitalist ülkeler komünist partilerinin bir bölümü için, artık uluslararası çelişkilerin yansımasından öte pek bir anlam taşımaz oldu.

Türkiye emperyalist zincirin zayıf halkasıysa, TKP'nin "resmi" kanadı da oportünist zincirin zayıf halkasıdır. TKP'nin "resmi" durumu, tümüyle oportünist zincirin zayıflıklarını, çirkinliklerini çarpıcı bir biçimde yansıtmaktadır. Bize diyorlar, dünya komünist hareketinin dışına düştünüz. Gerçekte "dünya komünist hareketi"nin nereye düşmekte olduğu sorguya çekilmelidir.

TKP'nin "resmi" durumu artık bir yüz karasıdır. Ne idüğü belirsiz bir ekip gelip "resmi" oluyor ve "tanınıyor". Sonra da biz yanlış yönde bir dış karışmadan söz edince "resmi"ler "dış karışma yoktur" diye yüzsüzce yalan söylüyorlar. Oysa onlar, TKP'nin "başında" durabilmelerini, dolayısıyla "resmi" bir konumdan bu yalanı söyleyebilmelerini bile o yanlış yönde dış karışmaya borçludurlar.

Yarım yüzyıldır kongre yapmamış bir partide, ben geldim diyen "tanınıyorsa" ve bu yoldan komünist olmayan bir çizgiye tabanın gözünde sahte bir "meşruluk" (!) kazandırılıyorsa, bu, dış karışmanın en kötüsüdür! Bırakalım ideolojik, siyasal düzeyde oportünizmi bir yana, bu, partinin örgüt normlarının çiğnenmesi, örgütsel olarak da çökertilmesi anlamını taşıyor.

Partimizin ne ideolojik, siyasal, ne örgütsel olarak çökertilmesine izin vermeyeceğiz. Yalnızca partimizin değil, aynı zamanda dünya komünist hareketinin çökertilmesine de göz yummayacağız. Bu işin bir yönüdür. Bununla yakından bağlı bir yön daha vardır.

Komünist harekette oportünizmin neden olduğu kötü örnek, yarattığı hilkat garibesi "KP" modeli, EK Genişletilmiş Toplantı Kararları'nda da belirtildiği gibi, genel devrimci hareket üzerinde olumsuz bir etki yapıyor. "İflas etmiş" (!) klasik komünist partisi modeli yerine, "işçi sınıfı" ya da "Marksçı sol" adına, "yeni" örgütlenme modeli "arayışları" türüyor. Üstelik aranıp aranıp bulunan da, "KP" adı altında ortaya çıkan, bayat oportünist örneğin ta kendisinin, daha "serbest" bir terminolojiyle anlatımı oluyor. Doğrusu bugün komünist hareketin genel devrimci harekete öncülüğü tersten yansıyor!

Geniş bir okuyucu yığını olan *Demokrat Türkiye*'nin sütunlarında, adı Dev Yol'a yakın olarak bilinen Demir Özlü, söz konusu model arayışına tipik bir örnek oluşturuyor. Tipikliği ne arayışın ne de buluşun "yeni"liğinden kaynaklanıyor. Tam tersine.

Bu yazıda, bu tipik örneğin bazı yönlerine değineceğiz...

Aranıyor

Demir Özlü'ye göre, Türkiye Marksçı solu toplum içinde geçerli örgütlenme modelini henüz yaratamamıştır. Türkiye için bir parti modeli aranmaktadır.

Bilindiği gibi, *İşçinin Sesi* çok kez yazmıştır ki örgütlenmenin şeması, reçetesi, donuk kalıpları yoktur. Bu açıdan biz de hep daha iyi örgütlenme biçimlerinin arayışı içindeyiz. Ancak bizim arayışımızla, Demir Özlü'nün arayışı arasında nitel fark vardır. Biz komünist örgütlenme *ilkelerinin*, Türkiye koşullarına nasıl daha iyi uygulanabileceğini ararken, Demir Özlü başka ilkeler aramaktadır.

Bizce bu arayışın kendisi başlıbaşına bir örgütlenme modelini temsil etmektedir. Ayrıca zaten model bulunmuştur, yalnızca arayış adı altında sunulmaktadır.

Demir Özlü, "Parti Sorunu Çerçevesinde" başlıklı yazısında şöyle diyor:

"*Gramsci, bir anlamda Leninizmi kendi ülkesinde uygulayan düşünürdür.* Onun düşüncesinin ve çözümlemelerinin parlaklığı yanında, şu içinde yaşadığımız tarihsel dönemde bizi ilgilendiren çok önemli yanları da var:

"1. Gramsci ile arkadaşlarının (Gramsci, Togliatti, Terracini, Tasca) faşizmin kımıldamaya başladığı ve ardından da iktidarda olduğu bir ülkede, güçlü bir komünist partisi yaratabilmiş olmaları (İtalyan Komünist Partisi'nin kuruluş tarihi: 21 Ocak 1921'dir).

"2. Büyük bir düşünsel etkinlikle, kendi ülkelerinde marksist teorinin siyasal partisinin tek olacağı doğru gerçeğini kabul ettirmeleri. Gerçekten de o günden bugüne, *bugünkü bazı politik tezleri ister beğenilsin, ister beğenilmesin bir tek İtalyan Komünist Partisi vardır.* Koskoca Batı Avrupa'nın en büyük komünist partisidir bu; siyasal etkinliğinin yanında ayrıca, çok önemli olan toplumsal ve kültürel derin bir etkinliği de oluşturabilmiştir kendi toplumunda. Çünkü toplumsal ve kültürel etkinlik gündelik yaşamı doğrudan ilgilendirmektedir. Gündelik yaşam, kültürel görünüşleriyle, elbette, hep 'devrimden sonraya' ertelenemez.

"Bu genel gözlemler, bu partinin yaratılış dönemine duyduğumuz ilginin birkaç nedeni. Ama, daha da önemlisi şudur:

"Türkiye'de solun parçalanmışlığı içinde, kendisinin 'Marksist-Leninist' olduğunu söyleyen birçok parti ve gurup var nasıl olabiliyor bu?

"Öyle sanıyorum ki, Türkiye solu, şu temel sorunun üzerinden atlamak istemekte: *Leninizm adı verilen öğretinin bir ülkeye (dönemin Çarlık Rusyası'na) Marksist teorinin uygulanması demek olduğu sorununun." (Demokrat Türkiye,* sayı:12)

Biz bu yazıda Gramşi'nin düşüncelerine girmeyeceğiz. Birinci maddeye ilişkin olarak da yalnızca şunu hatırlatıp geçelim: O günkü İtalya koşullarını belirleyen yalnızca faşizmin kımıldanışı değil, asıl İtalya işçi sınıfının "kımıldayışı"ydı. Devrimci durum hızla yükseliyordu. 1920 Eylül'ünde İtalya yerinden oynadı. İKP, bu koşullarda, Ocak 1921'de kuruldu.

İkinci maddeye gelirsek, buradan çıkan sonuç şudur: İKP'nin bugünkü etkinliği, bazı beğenilmeyen tezleri de olsa, genel olarak doğru bir örgütlenme modeli izlediğini kanıtlamaktadır.

Bundan sonra geliyoruz Leninızm konusuna. Demir Özlü Türkiye'deki gurupların kendilerine Marksist-Leninist demelerine şaşıyor, çünkü Leninizm Marksizmin Çarlık Rusyası koşullarına uygulanmasından başka birşey değildir. Leninist olmak için yalnızca Rus değil, hem de Çarlık Rusyası'nda yaşayan bir Rus olmak gerekir! Öyleyse, "Gramşi Leninizmi ülkesine uyguladı" gibi sözler, işin cilasıdır.

Gerçekte "Leninizm" sözleri ardında, Leninizm Rusya'da hapsediliyor, onun dışında "yeni" modeller "aranıyor". Daha doğrusu, Marksizm Leninizm dışında bir model, Marksizm, Leninizm sözleriyle süslenerek ileri sürülüyor.

Eğer Demir Özlü, ciddi bir arayış içinde pratiğin gösterdiklerine bakıyorsa, Rusya'ya hapsedilmek istenen "modelin" pratiği çok daha başarılıdır. İKP etkin bir partiyse, SBKP devrimini *başarmış* bir partidir. Onun da "bazı beğenilmeyen tezleri" olabilir ama onun pratiğini vurgulamak kuşkusuz daha tutarlı olurdu.

Ya Demir Özlü böyle basit bir tutarsızlık içine düşüyor, ya da onun pratikteki başarı ölçütü farklıdır. Ölçüt devrim değil, burjuva demokrasisinde büyük etkin bir parti olabilmektir.

Gerçekten de Demir Özlü'nün bütün yazılarında bu ölçüt dolaylı dolaysız yansımaktadır.

Bir kez, arayış adı altında getirilen parti modeli, devrim yapmaya değil ancak burjuva demokrasisinde "etkin" parti olmaya yarayabilir.

İkincisi, İtalyan Komünist Partisi'nin övülen yönleri de aynı ölçüte işaret ediyor.

Şimdi bunları sırasıyla ele alalım.

Ne için nasıl bir parti

Demir Özlü, yazılarında parti sorununa değinirken ittifaklar konusunu da ikide bir aynı çerçevede ele alıyor:

"Çok açık seçik olarak bilindiği gibi, işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi Marksist bir partiden ve bir yığın sınıfsal ittifaklardan geçer. Bir anlamda, işçi sınıfı partisini yaratma sorunu da, iktidar alternatifi olma sorunu da, bu ittifaklar sorunudur" (*Demokrat Türkiye*, sayı:11)

"Parti sorunu ve Türkiye için 'parti modeli' konusunda, önümüzdeki dönemlerde, fırsat buldukça yazacağım. Öte yandan tek kişinin yapmaya çalışacağı kuramsal katkıyla da çözülebilecek bir sorun değildir bu: geniş bir diyalog ve bütün Marksçı kuram üzerinde düşünenlerin katkısı da gereklidır bu konuda. Partinin çalışması sürecinde de gerekli olduğu gibi. Ama, şimdi bir gazete yazısının elverdiği olanaklar ölçüsünde, gene şu bilinen şeyleri sıralayalım: 1. işçi sınıfının ideolojisinin partisi; 2. işçi-köylü ittifakı ve bir dizi toplumsal sınıf ve guruplarla ittifak; 3. Türkiye gibi, küçük burjuva sınıfın, kentlerde de, köylerde de yoğun olduğu bir ülkede, küçük burjuvazinin çoğunluğunu yanına çekebilecek olan örgütsel ve ideolojik güç (ve esneklik)..." (*Demokrat Türkiye*, sayı:13)

Ayrıca, öyle görünüyor ki, toplumsal muhalefetin tümü de tek bir partinin *çatısı* altına — hegemonyası değil, öncülüğü değil, *çatısı* altına — sokuluyor:

"Açık açık görmek ve söylemek gerekli: işte bu toplumsal-tarihsel oluşum karşısında, Türkiye Marksist solu, gereken siyasal beceriyi gösterememektedir.

"Gerek 12 Mart öncesinde, gerek 12 Eylül öncesinde *yükselen toplumsal muhalefeti tek bir siyasal örgütlenmenin çatısı altında toplama başarısını.*

"Toplumsal muhalefet — toplumsal koşullar yüzünden — kendiliğinden yaygınlaşmakta, toplumun spontane psikolojik yapısında devrimci bir dönüşüm özlemi belirmektedir: proletarya arasında da, köy ve kent küçük burjuvazisi arasında da değişim gereksinmesi kendini duyurmaktadır. Fakat bu duygusal eğilim, doğru çözümlemeler yapan, tarihsel konumunu iyi saptamış bir tek 'devrimci' partinin örgütlenmesi içinde 'tarihsel bir bilince' ve 'ideolojik bir güce' dönüşemediğinden, egemen sınıflar iktidarda silahlı güçleri ön plana çıkardığında, bu eğilimler tavsayıp dağılmaktadır." (Demokrat Türkiye, sayı:7)

İttifaklar sorununun, ikide bir parti modeli arayışının, tüm toplumsal muhalefetin ise bulunan parti modelinin içinde boy gösterivermesinin ancak tek bir anlamı vardır: Savunulan model, tüm toplumsal muhalefeti kapsayan, sınırları belirsiz, ittifakları içinde barındıran ve içinde barındıramadıklarının hoşuna gitmeyi de önemli bir ölçüt sayan parti modelidir. Amorf bir "yığın partisidir".

Komünist partisi işçi sınıfının partisidir. Sınırları belli bir sınıf partisi olarak, o da geniş yığınların gönlünü, güvenini kazanmak zorundadır. Bu anlamda o da yığın partisidir. Ancak Demir Özlü'nün yığın partisi başkadır. Bu yığın partisi, amorfluğuyla, yığınları öncü kurmaydan mahrum eden türden bir yığın partisidir.

Aynı amorfluk, bu modelin iç işleyişinde de kendini göstermektedir. 1973-80 döneminde Türkiye'de Marksçı sol için en zararlı hastalıklardan biri şuymuş:

"2. Türkiye solunun toplumsal analizlerinin ve yöntemlerinin hazır olduğunu sanan tepeden inmeci ya da demokratik iç yapıdan uzak, 'kapalı kapılar ardı' örgütlenme modelleri." (*Demokrat Türkiye*, sayı:14)

En zararlı hastalık bizce asıl bu satırlarda gizlidir. "Tepeden inmecilik" adı verilen merkezi disipline karşı, "demokratiklik" görünümü ve "açık kapılar" ardında gelen, başıbozukluk, liberalizm ve legalizmdir.

"Demokratiklik" sözleri ardında gelen liberal yada anarşik bir "örgütsel" (?) işleyiştir. Merkeziyetçiliğe "tepeden inmeci" diye burun büken bir yaklaşım, gerçek anlamda demokratik de olamaz. Ancak başıbozuk olabilir. Çünkü çoğunluğun iradesi, merkeziyetçiliğin de, demokratikliğin de ortak dayanağıdır. Kendi kişisininkinden başka herhangi bir iradeye, tepeden inmeci gözüyle bakan anlayış için demokratikliğin kurallarına uymak da sorundur. Bu anlayış, kendini dünyanın merkezi sanan, disipline gelmez entellektüellerin, örgütsüzlüğü örgütlenme modeli sanan küçük burjuvazinin tipik bir sınıfsal özelliğidir.

Açık kapılardan ise legalizm fışkırmaktadır. Kendini dünyanın merkezine oturtan, disipline gelmez anlayış bu kez de örgütte olan biten herşeyi bilmek istiyor. Yalnızca illegalite koşullarını değil, devrim yapmak, burjuva devletini yıkmak isteyen bir partinin özünde her zaman illegal olduğunu da hiçe sayıyor. Daha doğrusu, devleti can düşmanı görmüyor. Düşmana karşı savaşı kazanmak amacıyla hazırlanan bir örgüt modeli savunmuyor.

Düşman burjuvazi, küçük burjuvaziden yayılan amorf örgüt anlayışlarını memnunlukla karşılar, ama kendisi merkezi disiplinli örgütlenir. Bu düşmanı yenmek için yola çıkmış işçi sınıfı da merkezi örgütlenmek zorundadır ve bu zorunluluk ona hiç yabancı değildir. Kuşkusuz işçi disiplininin gereği merkeziyetçilikle, bizim menşeviklerin burjuva mülkiyetçiliği birbirine karıştırılmamalıdır.

Gerçekte örgütlenmeyi belirleyen önemli bir etken, karşısındakini ne ölçüde düşman gördüğün ve ona ne ölçüde zarar vermeyi amaçladığındır. Burjuvaziyi uzlaşmaz bir düşman gören ve onun devletini düzenini yerle bir etmeyi amaçlayan işçi sınıfı, merkezi örgütlenmiş, öncü müfreze-kurmay işlevi görecek, her zaman özünde illegal

çelik disiplinli bir partiye sahip olmak zorundadır. Manifesto'da çok güzel anlatıldığı gibi, bu, işçiler için yalnızca başarının bir koşulu değil, aynı zamanda sınıf olarak bağımsız kişiliğini kazanabilmesinin bir gereğidir.

Demir Özlü'nün parti modeli kapitalizmi devrimle yıkmayı amaçlamadığı gibi, işçi sınıfının bağımsız kişiliğini de amaçlamıyor. "Büyük", "etkin" bir parti kurabilme yolunda işçi sınıfının evrensel saygınlığından yararlanma anlamını taşıyor.

Demir Özlü'nün yazılarında ilginç kavramlar vardır: "Toplum içinde özerk bir üst yapı yaratmak," (*Demokrat Türkiye*, sayı:7), "işçi sınıfı ideolojisinin partisi", (*Demokrat Türkiye*, sayı:13). "toplumun gittikçe genişleyen bir organizması haline dönüşmüş parti" (*Demokrat Türkiye*, sayı:9), "ideolojik etkiyi" sağlayabilecek "*bütünsel* bir sol parti" (*Demokrat Türkiye*, sayı: 9). Başta aktardığımız alıntıda, İtalyan Komünist Partisi için söylenenleri de hatırlayalım ve hepsini birden, İKP örneğiyle bağlı ele alalım.

Neden örnek İtalyan Komünist Partisi

Lenin İtalya için "yoksul halkın emperyalizmi" diyor. Gerçekten de, hâlâ İtalya garip bir emperyalist ülkedir. Emperyalistliğinden beklendiği kadar barışçıl değildir. Zaten, çelişkileri sermaye ihracından gelen süper kârlardan kırıntı dağıtmaktan çok, kırıntı dağıtılması gereken nüfusu ihraç ederek yatıştırabilmiştir. Bunu da tam yapamamıştır. Kaç yılda kaç hükümet geldi diye bakmak yeterlidir.

İtalya'nın bu durumu, bir de İtalyan Komünist Partisi'nin laçka normlarıyla birleşince, emperyalist bir ülkede, ortaya dev bir parti çıkabilmektedir. Bu dev partiyi küçümsediğimiz gibi bir sonuç çıkmasın. Ondan öğreneceğimiz çok şey vardır. Ama öğrenmeyeceğimiz çok şey de vardır ve biz daha çok bunlara değineceğiz. Çünkü Demir Özlü, tam da tersine öğrenilmeyecek yanları örnek almaktadır.

Demir Özlü, devrimini yapmış bir partinin pratiğini Rusya'ya hapsedip, büyük parti İKP'yi örnek alıyor. İKP, tam Demir Özlü'nün modelindeki gibi, *kapitalist* "toplumun gittikçe genişleyen bir organizması haline dönüşmüş bir parti"dir. Düzene entegre olmuştur. Yalnızca "özerk bir üst yapı" değil, alt yapı bile yaratmıştır. Bankaları, dev şirketleri vb. İçinde her türlü klik vardır. Mozaik gibidir. Merkeziyetçiliği de, demokratikliği de, çeşitli Bizans oyunlarını içeren, herşeye hoşgörülü yalnızca kızıl komünist görüşlere hoşgörüsüz bir biçimde işlemektedir. Sovyetler'e "İtalyan çıkarları" temelinde dil uzatmaktadır. Öteki bazı KP'lerle arasında Ortak Pazar'daki rekabet vardır. Daha da sayılabilir.

İtalya'nın koşullarıyla başladık, çünkü İtalya'da koşullar öyledir ki, İKP değindiğimiz aksaklıkları taşımasa, devrimci bir ortam yaratabilir demeyelim ama, en azından ortalığı karıştırabilir. Oysa İKP, ortalığı karıştırabilme fırsatlarını da elinin tersiyle itmiştir. İşlevi, tam Demir Özlü'nün modelindeki gibi, "bütünsel" mozaik yapısıyla, "*bütünsel* bir parti'nin yapacağı "ideolojik etkiyi" yapmakla kalmaktadır.

Yaptığı ideolojik etkinin adı işçi sınıfı ideolojisidir. Hatta "ideolojisiydi". Artık onu bile reddediyorlar. Örgütsel bütünsellik ideolojik birliğe dayanmazsa, doğru ideoloji örgütsel güce dönüştürülmeyip de, bunun yerine toplumda sözüm sayılsın diye, "ideolojik etki" yapabilmek için "bütünsel örgütsel güç" yaratılırsa böyle olması doğaldır. Dev örgüt o zaman burjuva ideolojisi doğuran bir aygıt olur ve kalan Marksizm Leninizm kırıntılarını da yutar.

Kısacası, Demir Özlü, İKP'nin en özenilmeyecek yanlarını, *nicel* gücünü, entegre olmuşluğunu vb. örnek alarak, burjuvaziyi devirecek değil, burjuva demokrasisi içinde "saygın" ve saygın olabilmek için de işçi sınıfı ideolojisinden yararlanmayı seçmiş bir parti "modelini" savunuyor. (İKP'nin kalan komünist yönlerini de içermeyen bu model, İKP'den daha geridir).

Bu parti, hem "işçi sınıfı ideolojisinin partisidir", hem de proleter enternasyonalizmi, proletarya diktatörlüğü gibi kavramları, ancak ülkede yaptığı "özgün" araştırmalar bunları doğrularsa söyleyecektir:

> "Bu noktadan sonra da 'proleterya enternasyonalizmi', 'proletarya diktatörlüğü",. 'proletarya enternasyonalizmini bozan ulusal renkler'... vb. türden, gündelik görevlerin biraz da ötesinde, hazır, hatta ezbere bir terminoloji başlatmakta, bu şematik terminolojinin ortasında, Türkiye'de bir Marksist parti yaratabilmek sorunu yitip gitmektedir. En son söyleceği şeyleri en önce söyleyen, somut olanın özgün araştırılmasına yöneleceğine, herşeyi hazır verilmiş sanan, pek az düşünen bir tutumdur bu." (*Demokrat Türkiye*, sayı:12)

İşçi sınıfı ideolojisinin en temel taşları "ezbere terminoloji" diye bir kenara atılıp, bu taşlardan biri olan komünist parti modeli Rusya'ya hapsedilip, sonra "Marksçı sol" adına, "işçi sınıfı" adına parti modeli aranıyor!

Herkes istediği parti modelini bulabilir, istediği partiyi kurabilir. Ancak "işçi sınıfı", "Marksizm", "Leninizm" sözcüklerini etiket olarak kullanamaz! O zaman, işçi sınıfının bilincini bulandırma suçunu işlemiş olur ve ona göre işlem görür.

Marksçı ama Leninci değil

Buraya dek söylenenlerden Demir Özlü'nün Leninci olmadığı yeterince açık oldu. Bunu kendisi de pek saklamıyor. Ama düşülen bir yanılgı var. Sanılıyor ki, Leninizm Rusya'ya hapsedilince, rahat rahat Marksçı olunabilir!

Demir Özlü'nün görüşleri Marksist de değildir.

En başta, klasik komünist partisi modelini yalnızca Leninci sanmak ve Leninci olmayan ama "Marksçı sol" (!) modeller aramak büyük bir yanılgıdır. Başlıbaşına Marksizm dışı bir olaydır.

Kuşkusuz parti anlayışına Lenin paha biçilmez katkılar yapmıştır. Ama varolan birşeye katkı yapmış, onu geliştirmiştir. Marksizme aritmetik bir eklenti yapmamış, onu çağın gereksinimleri doğrultusunda büyütmüştür. Bu nedenle Marksizm nerede bitiyor, Leninizm nerede başlıyor — bunun sınırını ayırmak olanaksızdır. Örneğin, 20 yaşında bir insanın, 10 yaşındaki parçaları ayırdedilebilir mi?

Enternasyonallerin her biri dünya partisidir. Merkezi örgütlerdir. Sınırı bellidir. Verilen görevi almayanın, hakkı da yoktur. Eylemde demir birlik ilkesine titizlikle uyulmaktadır. İllegalite koşullarında örgüt tümüyle "kapalı kapılar ardında" çalışmaktadır. İşçi sınıfının bağımsız sınıf partisi diye bas bas bağırılmaktadır... Daha da sayılabilir.

Sonra, Demir Özlü'nün, örgütsel bütünlüğü ideolojik güce dönüştürmek gibi bir anlayışı vardır. (*Demokrat Türkiye*, sayı:7, 9, 13) Bu Marksizme aykırı, başaşağı bir anlayıştır. İçeriksiz, biçimsel "birlik" anlayışıdır. Örgütsel bütünlük ancak ideolojik birlik temelinde kurulabilir. Eylemde birlik ancak böyle sağlanabilir.

İdeolojik birlik olmadan eylemde birlik ya sağlanamaz, ya da sağlanan eylemde birliğin temelinde başka, işçi sınıfının bağımsızlığını gölgeleyen bir ideolojik "birlik" vardır. İşçi sınıfı ideolojisi temelinde örgütsel birlik söz konusuysa, bu da ideolojik savaşla olur. Gelgelelim, Demir Özlü, Türkiye solunun parçalanmışlığında yansıyan ideolojik savaşımı, ideolojik etkiyi bölmek diye nitelendiriyor. İdeolojik etkiyi "bütünleştirmek" için önce hangi ideolojinin etkisinin yayılacağında anlaşmak gerekmez mi?

Demir Özlü, sürekli ideolojik etkinin öneminden söz etmektedir. Ancak, bunu yaparken Marksist ideoloji kurban edilmektedir.

Bir kez, konu öyle bir ele alınıyor ki sanki Marks alt yapının evrimiyle

sosyalizme varılacak dedi. Sanki Marks, ömrü yetmediği için teorik çalışmasını ekonomizm, kendiliğindencilik sınırlarında durdurmak zorunda kaldı! Buna karşı, Marks'ın niyeti bu değildi, ideolojik etki de önemlidir türünden bir israr var.

İşçinin Sesi'nin 229. sayısında Marksizmin devrimci özünü Yürükoğlu yoldaşımız çok güzel işledi. Sorun tam da tersinedir. Marksizm insanı tarihin yapıcısı olarak kavgaya, göreve çağırıyor. Marksizmin bu canalıcı, devrimci özünü anlayamayan bazı düşünürler, bunun kendi ya da şunun bunun "katkısı" olduğunu sanıyorlar. Marksizmi anlamadan Marksizme "katkı" yapınca ise, yapılan katkılar Marksist olmuyor.

İkincisi, bu düşünce akımının da etkisiyle, Demir Özlü ideolojinin önemini vurgularken, bu kez alt-yapının sınırlamalarını unutuyor. Felsefi olarak idealizme, siyasal olarak da varolan toplumsal ekonomik temelle entegrasyona gidiyor. Doğru bilimsel devrimci ideolojinin alt yapı üzerindeki etkisi gerçekten önemlidir. Ancak alt yapının belirleyici kızıl şerit olduğu gibi basit bir gerçek unutulursa, bu kez kapitalist alt yapıya yem olunur.

Üçüncüsü, Marksist ideoloji bır başka açıdan daha kurban edilmektedir. İdeolojinin hegemonya açısından önemi vurgulanırken, bu Gramşi'ye malediliyor. (*Demokrat Türkiye*, sayı:17). Gramşi bu fikri savunmuşsa doğru yapmış ama bu doğruyu ilk o yapmamıştır.

Hegemonya açısından ideolojinin yani düşüncenin önemi, Marksizmin ABC'sidir. İnsanlar kafasıyla düşündüğüne göre, birşeyi dayatmanın, kabul ettirmenin yolu kafayı etkilenmekten geçer. İnsanlar, aynı zamanda sınıflara bölünmüş olduğuna ve sömürücü sınıfı sömürücü olmama yönünde, mantık zoruyla ikna edemeyeceğimize göre onun da kafasına bir gerçeği şiddet zoruyla dayatırsın. O da o yoldan anlar ki, yola gelmezse, ucunda şiddet var.

Proleter hegemonyasının özü ideolojiktir. Lenin'in dediği gibi, zaten sınıf savaşımının özü ideolojiktir. Bunun dışında bir anlayış, yine Lenin'in dediği gibi, sınıf savaşımını vulgar anlamak olur. Gelgelelim, Demir Özlü bu doğru fikirleri Marks'a bile atfetmediği gibi, bir de üstelik Lenin'e tersine fikirler atfediyor. Sanki Lenin, köylülük üzerinde proletarya hegemonyasından söz ederken, Rusya işçi sınıfının köylüleri sopadan geçirmesini öngörüyordu!

Konu zordan açılmışken, Demir Özlü'nün Marksçı olmayışına son bir örnek daha verelim: Burjuva diktatörlüğü — proletarya diktatörlüğü! Demir Özlü'ye göre, Lenin tüm burjuva hükümet biçimlerinin burjuva diktatörlüğü olduğu sonucuna şöyle varmış: "Rusya'da Çarlık döneminde bolşeviklerin çarlık terörüne karşı mücadele koşullarından da etkilenerek" varmış! Ah bu Lenin, hep özgül koşullarla, genel doğruları birbirine karıştırmış! Oysa Rusya'daki burjuva hükümet biçimleri burjuva diktatörlüğüydü, Avrupa'dakiler ise değildir.

Marks'a gelince. "Marks'ın proletarya diktatörlüğü üzerinde yoğunlaştığı ve bu düşüncenin felsefesini yaptığı söylenemez" (*Demokrat Türkiye*, sayı: 17). Marks birkaç yerde kullandı diye bu sözcüğü, Lenin alıp başımıza bela etmiş!

Marks'ın engin felsefi derinlik ölçüleri açısından konuşuyorsak, yaşayıp da bu konuyu daha derinlemesine ele alsaydı kuşkusuz çok yararlı olurdu. Bu anlamda belki proletarya diktatörlüğünün felsefesini yapmadı ama, yaptığı bütün felsefenin hepsi, onu bu *kesin* sonuca ulaştırdı. Proletarya diktatörlüğü için savaşmayan Marksist olamaz! Demir Özlü de değildir.

Marks "felsefesini yapmadığı" proletarya diktatörlüğüyle Marksizm arasındaki ilişkiyi çoktan belirlemiştir:

"Ve şimdi bana gelince. Modern toplumda sınıfların varlığını ya da aralarındaki savaşımı benim keşfettiğim söylenemez. Benden çok önce, burjuva tarihçiler bu sınıf savaşımının tarihsel gelişimini ve burjuva ekonomistler de sınıfların ekonomik anotomisini tanımlamışlardı. Benim yeni olarak yaptığım, şunları kanıtlamaktı: 1. *Sınıfların varlığının*, yalnızca, *üretimin gelişmesindeki özgül tarihsel dönemlerle* bağlı olduğu. 2. Sınıf savaşımının zorunlu olarak *proletarya diktatörlüğüne* götürdüğünü. 3. Bu diktatörlüğün kendinin, yalnızca, *tüm sınıfların yokedilmesine* ve *sınıfsız bir topluma* geçişi oluşturduğunu." (Marks'ın Weydemeyer'e 5.3.1852 tarihli mektubu, Marks-Engels, *Seçme Yazışmalar*, İngilizce basım, Progress Publishers, Moskova 1965, s.69)

Demir Özlü'nün "Marks felsefesini yapmadı" diye burun bükerek sözettiği proletarya diktatörlüğünü Marks'ın kendisi Marksizmin göbeğine oturtmuştur. Açıktır ki, Demir Özlü'nün görüşleri Marksizme uymuyor, ancak aradığı parti modeli, Marksizmin şu çözümlemesine güçlü bir örnek oluşturuyor:

"Şu anda demokratik küçük burjuvazi her yerde eziliyor. Her yerde proletaryaya genel birlik ve uzlaşma öğütlüyor. Proletaryaya her yerde el uzatıyor... Her türlü görüşü barındıracak büyük bir muhalefet partisi kurmaya çalışıyor. Yani genel sosyal demokratik lafların egemen olduğu, ama arkasında kendi özel çıkarlarının gizli kaldığı ve aziz birlik uğruna proletaryanın özel çıkarlarının öne çıkarılamayacağı bir parti örgütlenmesinde işçileri boğazlamaya çalışıyor. Böyle bir birlik yalnızca onların yararına ve tamamıyla proletaryanın zararına olacaktır. Proletarya tüm bağımsızlığını kaybeder..." (Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar*, c.1, s.179-180)

Sonuç

Sonuç olarak birkaç noktayı vurgulamak istiyoruz.

Birincisi, TKP EK Genişletilmiş Toplantı Kararları'nda da belirtildiği gibi, "parti" konusuna, dolayısıyla ideolojik çeşitli konulara ilişkin bir tartışma çok yararlıdır. Yazıda baştan sona Demir Özlü'nün adı geçti ama, sorun onun adı ya da kişisi değil, fikirleridir. Bu fikirlerin de tümüne ve tam olarak değinmedik.

İkincisi, Demir Özlü'nün adı Dev Yol ile bağlı bilinmektedir. Parti modeli konusunda yürütülen bu tartışmadan, bu devrimci savaşkan çevrenin partileşme girişimlerine karşı bir anlam çıkmasın. Tam tersine, EK kararlarımızda da belirtiliyor ki bu, nesnel olarak bazı olumlu gelişmeler getirecektir.

Üçüncüsü, konunun bizi ilgilendiren yanı, bazı terimlerin bilinç bulandırıcı bir biçimde kullanılması ve dolayısıyla, niyet ne olursa olsun, nesnel olarak Marksçı Leninci parti teorisine bir saldırı oluşturmasıdır. O zaman bu saldırıyı göğüslemek, bizim üzerimize düşen zorunlu görev oluyor.

Dördüncü ve son sözümüz, TKP "resmi" yönetiminedir. Bu yönetimin kendisi Marksist Leninist parti teorisini, komünist partisi normlarını öylesine unutmuştur ki, ülkenin bu kritik döneminde komünist partisi anlayışına bir saldırı yöneldiğinin farkında bile değildir. Nasıl farkında olsun, aynı anlayıştan kaynaklanan asıl büyük saldırıyı kendisi içerden yürütmektedir!

Demokrat Türkiye'nin sütunlarında bu fikirler aylardır çıkıyor. Ama "resmi"ler, bunlardan değil de, *Demokrat Türkiye*'nin FİDEF olaylarında takındığı tutumdan şikayet ediyorlar. FİDEF, olaylardan iki ay sonra çıkardığı bir "gazetede", *İşçinin Sesi*'ni saldırgan ilan etmediği için *Demokrat Türkiye*'yi suçluyor. Ayrıca, BİRKOM'daki örgütleri *İşçinin Sesi*'ne karşı tutum aldırmaya çalışarak, beklenen ve bilinen ayır-buyur taktikleri izliyor.

Burada asıl önemli olan, TKP "resmi" yönetiminin değer yargıları, "düşman", "saldırı" gibi, artık tamamen başkalaşmış anlayışlarıdır. Bu yönetim partiyi savunmaktan acizdir. Önemli ideolojik bir saldırıyı görmezken, *İşçinin Sesi*'nin haklı ve kararlı tutumunu "saldırı" diye nitelemekte, *İşçinin Sesi*'ni ana düşman seçmektedir.

Türkiye Komünist Partisi *İşçinin Sesi*'nin omuzlarında, ellerinde yükseliyor!

ANAHTAR

Engels'in bu güzel yazısı parti disiplini açısından çok öğreticidir.

OTORİTE ÜSTÜNE

Bu yakınlarda bir takım sosyalistler, kendi deyimleriyle *otorite ilkesi*ne karşı düzenli bir cihat açtılar. Onlara şu ya da bu eylemin *otoriter* olduğunu söylemeniz, o eylemi lanetlemeleri için yeterli oluyor. Böyle özetlediğimiz bu davranış biçimi o kadar kötüye kullanıldı ki, soruna daha yakından bakmak zorunluluk oldu. Burada kullandığımız anlamıyla otorite, başkasının iradesinin bize kabul ettirilmesi demektir. Öte yandan, otorite, bağımlı olmayı veri sayar. Bu iki sözcük kulağa hoş gelmediğine ve bu sözcüklerin temsil ettikleri ilişki bağımlı olan tarafından kabul edilemez bulunduğuna göre, şimdi soru, bundan kurtulmanın yolu olup olmadığını — günümüz toplumunun verili koşullarında — otoriteye artık yer verilmeyen ve dolayısıyla otoritenin yok olmak zorunda kalacağı başka bir toplumsal sistem kurup kuramayacağımızı kesin sonuca bağlamaktır.

Günümüz burjuva toplumunun temelini oluşturan ekonomik, endüstriyel ve tarımsal koşulları incelediğimizde, bireylerin birbirinden yalıtlanmış eylemlerinin yerini, bireylerin giderek artan oranda birleştirilmiş-uyumlulaştırılmış eylemlerine bırakma eğiliminde olduğunu görüyoruz. Buharla çalışan karmaşık makineleri işleten yüzlerce işçinin toplaştığı büyük fabrikalarıyla, değirmenleriyle modern endüstri, birbirinden kopuk üreticilerin küçük atelyelerinin yerini almıştır. Küçük yelkenli ve kayıkların yerini buharlı gemilerin alması gibi, karayollarındaki at arabalarının ve vagonların yerine de trenler gelmiştir. Hatta tarım bile giderek daha çok makine ve buharın egemenliği altına giriyor, ki bu da, yavaş yavaş ama kararlılıkla, muazzam genişlikteki araziyi işçi kiralayarak işleten büyük kapitalistlerin küçük mülk sahiplerinin yerini kapmasını getiriyor. Birleştirilmiş-uyumlulaştırılmış eylemler, birbirine bağımlı karmaşık süreçler, her yerde bireylerin bağımsız eylemlerinin yerini alıyor. Gelgelelim, her kim ki birleştirilmiş uyumlulaştırılmış eylemden sözeder, o örgüt üzerine konuşuyor demektir. Öyleyse, otorite olmaksızın örgütten sözetmek olanaklı mıdır?

Bir toplumsal devrimin, şimdi zenginliğin üretimi ve dolaşımı üzerinde otoritelerini sürdüren kapitalistleri tahtından indirdiğini düşünelim. Otorite karşıtlarının görüşünü kabul ederek, varsayalım ki, topraklar ve emek araçları, bunları kullanan işçilerin kollektif malı oldu. Otorite ortadan kalkmış mı olacaktır, yoksa yalnızca biçim mi değiştirecektir? Görelim.

Örnek olarak, pamuk eğiren bir değirmeni ele alalım. Pamuk, iplik durumuna gelinceye dek, birbirini izleyen en az altı işlemden geçer. Bu işlemlerin önemli bir bölümü, ayrı odalarda gerçekleştirilir. Dahası, makinelerin sürekli çalışmasını sağlamak için buhar makinasına bakacak bir mühendise, anlık tamirleri yapacak teknisyenlere ve ürünleri bir yerden ötekine aktaracak işçilere, vb. gerek vardır. Bütün bu işçiler, kadın, erkek ve çocuklar işlerine, bireysel özerklik diye birşey tanımayan buharın otoritesince belirlenen saatlerde başlayıp bitirmek zorundadırlar. Dolayısıyla, işçiler ilk önce çalışma saatleri üzerine bir anlayışa varmalıdırlar. Bir kez bu saatler belirlendikten sonra, ayrımsız herkesçe uyulmak zorundadır. Ondan sonra, her üretim bölümünde ve her an, üretimin işleyişine, materyallerin dağılımına vb. ilişkin olarak ortaya çıkan tekil sorunlar, bütün üretimin bir anda durmaması için, hemen çözüme kavuşturulmalıdır. Sorunlar, emeğin her bölümünün başına konan delegenin kararıyla olsun ya da olabiliyorsa, çoğunluğun oyuyla olsun, nasıl çözülürse çözülsün, tek tek bireylerin iradesi her zaman kendini buna bağlı kılmak zorundadır. Bu, sorunların otoriter bir biçimde çözülmesi demektir. Büyük bir fabrikanın otomatik makineleri, işçi çalıştıran küçük kapitalistin bugüne dek olabildiğinden çok daha despotiktir. En azından çalışma saatleri bakımından, bu fabrikaların kapılarına şöyle yazılabilir: *Lasciate ogni autonomia voi che entrate!* (Kapıdan girerken tüm özerkliği dışarda bırakın!) İnsan, bilgisi ve yaratıcılığıyla doğa güçlerine boyun eğdiriyorsa, doğa güçleri de — insan onları kullandığı ölçüde — onu, bütün toplumsal örgütlenmelerden bağımsız olan gerçek bir despotizme maruz bırakarak acısını çıkarır. Geniş çaplı endüstride otoriteyi ortadan kaldırmayı istemek, endüstrinin kendisini yoketmek, çıkrığa dönebilmek için dokuma tezgahlarını parçalayıp atmak demektir.

Başka bir örneğe, demiryollarına bakalım. Burada da sayılamayacak kadar çok bireyin ortaklaşa eylemi mutlak bir gerekliliktir. Ve bu ortak çalışma, bir kaza olmaması için titizlikle belirlenmiş saatlerde yapılmalıdır. Demiryollarında da işin birinci koşulu, bütün bağımlı sorunları çözen egemen bir iradenin varlığıdır. Bu irade,tek bir delege tarafından ya da ilgili kişilerin çoğunluğunun kararını uygulamakla görevli bir komite tarafından temsil edilebilir. Hangisi olursa olsun ortada önemli vurgu taşıyan bir otorite vardır. Daha da öte, eğer demiryolu görevlilerinin saygıdeğer yolcular üzerindeki otoritesi kaldırılsaydı, bakalım ilk hareket eden trene ne olurdu?

Ama otoritenin ve hem de tahakkümcü otoritenin gerekliliği, açık denizde giden bir gemideki kadar çırılçıplak başka hiçbir yerde görülmez. Orada, tehlike anında, herkesin hayatı, bir kişinin iradesine duraksamasız ve mutlak boyun eğmeye bağlıdır.

Otoritenin en bağnaz karşıtlarına bu gibi savları getirdiğim zaman onların verebildikleri tek yanıt şu oldu: Evet, bunlar doğru ama buradaki, bizim delegelerimize verdiğimiz otorite durumu değil, *yetkinin emanet edilmesi* durumudur. Bu baylar birşeyin adını değiştirdikleri zaman o şeyin kendisini değiştirdiklerini sanıyorlar. Bu tumturaklı düşünürler dünyayla işte böyle alay ediyorlar.

Böylece gördük ki, bir yandan, nasıl delege edilirse edilsin, belli bir otorite, öte yandan, belli bir bağımlı oluş, üretim yaptığımız ve ürünlerin dolaşımını sağladığımız maddi koşullarla birlikte, bütün toplumsal örgütlenmelerden bağımsız olarak bize dayatılmıştır.

Bunun yanısıra, gördük ki, dolaşım ve üretimin maddi koşulları geniş ölçekli endüstri ve geniş ölçekli tarımla birlikte kaçınılmaz olarak gelişir ve bu otoritenin kapsamını da giderek artan oranda genişletme eğilimi taşır. Bu yüzden otorite ilkesinin mutlak olarak kötü ve özerklik ilkesinin mutlak olarak iyi olduğundan dem vurmak saçmadır. Otorite ve özerklik, alanları toplumun gelişmesinin değişik aşamalarına göre değişen göreceli şeylerdir. Eğer özerklikçiler,

(devamı 14. sayfada)

OTORİTE ÜSTÜNE

(baştarafı 13. sayfada)

geleceğin toplumsal örgütlenmesinin, otoriteyi, üretim koşullarının kaçınılmaz kılacağı sınırlar içinde tutacağını söylemekle yetinselerdi, birbirimizi anlayabilirdik. Ama onlar otoriteyi gerekli kılan gerçeklere gözlerini kapayıp otorite sözcüğüne vargüçleriyle saldırıyorlar.

Otorite karşıtları, neden kendilerini siyasal otoriteye, devlete karşı bağırmakla kısıtlamıyorlar? Bütün sosyalistler, siyasal devlet ve onunla birlikte siyasal otoritenin, gelecek toplumsal devrimin sonucu olarak kaybolacağı üzerinde hemfikirdirler. Yani, kamu işlevleri siyasal karakterini yitirecek ve toplumun gerçek çıkarlarını gözeten basit yönetimsel işlevlere dönüşecektir. Fakat otorite karşıtları, otoriter siyasal devletin, onu doğuran toplumsal koşullar daha ortadan kaldırılmadan, bir vuruşta yokedilmesini istiyorlar. Onlar, toplumsal devrimin yapacağı ilk iş, otoriteyi ortadan kaldırmak olsun istiyorlar. Bu baylar hiç devrim gördüler mi? Devrim dünyanın kuşkusuz en otoriter işidir. Devrim, nüfusun bir kesiminin iradesini ötekilere topla, tüfekle, süngüyle — otoriter araçlarla — dayatmasıdır. Ve kazanan taraf, boşuna savaşmış olmak istemiyorsa, silahlarının gericilerde uyandıracağı terör yoluyla bu kurala uymak zorundadır. Paris Komünü, burjuvaziye karşı silahlı halkın otoritesini kullanmasaydı bir gün yaşayabilir miydi? Tam tersine, bu otoriteyi yeterince özgürce kullanmadığı için Komün'e serzenişte bulunmamalı mıyız?

O halde durum şu ikisinden biridir: Otorite karşıtları ya ne hakkında konuştuklarını bilmiyorlar ki eğer öyleyse kafa karışıklığı yaratıyorlar, ya da ne söylediklerini biliyorlar, bu durumda da proletarya hareketine ihanet ediyorlar. Durum hangisi olursa olsun, onlar gericiliğe hizmet ediyorlar. (Karl Marks ve Friedrich Engels, *Seçme Yapıtlar*, üç ciltlik, İngilizce basım, c.2, s.376-379)

PARTİMİZ SİLAHIMIZDIR

Marksizme karşı Marksist parti

Kemal K. Açıkalın

Marks'ın kendisi, en temel, en belirleyici katkılarından birinin proletarya diktatörlüğü olduğunu söylüyor. (Weydemeyer'e mektup, 5 Mektup 1852)

Öte yandan *Demokrat Türkiye*'de yazan ve "Marksçı, sol", "işçi sınıfı" adına fikirler öne süren Demir Özlü, proletarya diktatörlüğünü, Marks'ın üç-beş yerde, geçerken değindiği bir fikir olarak yansıtıyor.

Açıkça belirtilmemişse de, açıktır ki, Demir Özlü'nün fikirleri, proletarya diktatörlüğüne karşıdır. Zaten aynı yazarın önerdiği parti modeli de, proletarya diktatörlüğü amacına hizmet edebilme yeteneğinden yoksundur. Merkezi disiplinin tepeden inmecilik diye nitelendirildiği bir parti, istese de, proletaryanın proletarya diktatörlüğünü kurup yaşatmasına öncülük edemez.

Amaç ve örgüt

Merkeziyetçilik komünist partisi için, yalnızca siyasal devrimi başarmak açısından zorunlu değildir. Aynı zamanda proletarya diktatörlüğünü başarıya götürebilmek için de merkeziyetçi, demir disiplinli komünist partisi gerekir.

Proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra da burjuvaziye karşı savaş hem de önce artarak sürer. Ayrıca eski düzenin tüm toplumsal kalıntılarına karşı uzun bir süre savaşım vermek gerekecektir. Daha da sayılabilir. Bu görevleri yerine getirebilmede başarının anahtarını Lenin şöyle vurguluyor:

> "Rusya'daki zafer kazanmış proletarya diktatörlüğünün deneyimi, düşünme yeteneği olmayanlara ya da fırsat bulup da konuyu düşünmemiş olanlara bile açıkça gösterdi ki proletaryanın mutlak merkeziyetçiliği ve sıkı disiplini burjuvaziye karşı zafer kazanmanın zorunlu koşuludur." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, cilt 31, s.24)

Lenin'in bu sözleri "Rusya'daki" deneyimden hareket etmektedir ama hiç de "Rusya'ya özgü" değildir. Rusya'da, savaşımın çeşitli özgül sorunları olmuştur. Önemli olan bu özgül sorunlar değil, burjuvaziye karşı savaşta sorunların çıktığı ve bu sorunları aşmada merkeziyetçiliğin, disiplinin gördüğü belirleyici işlevdir. Sınıf savaşı varsa, bu genel doğru da geçerlidir. "Rusya'ya özgü" diye kenara atmakla kurtulunamaz.

Hem de yalnızca düşman sınıfların savaşı söz konusu değildir. Aynı zamanda farklı sınıflar arasında, farklı biçimlerde süren savaşım açısından da bu doğru büyük önem taşıyor.

Her kapitalist toplumda küçük burjuvazi şu ya da bu ölçüde etkindir. Üstelik, yine Lenin'in dediği gibi birlikte yaşamayı öğrenmemiz gereken bir sınıftır. Devrimden sonra da proletaryanın yanıbaşında disiplinsizlik, bireycilik gibi birçok kötü alışkanlığı yaymaya uzun süre devam edecektir. Disiplin ve merkeziyetçilik, proletaryanın aynı zamanda bunlara karşı da zırhıdır.

Birlik ve dağınık birliktelik

Burjuvazinin silahları yalnızca top tüfek değildir ve kendisi devrildikten sonra da ateş etmeye devam eder. Uzun egemenliği boyunca burjuvazinin topluma ektiği tohumların, hatta geri işçiler arasında bile yaygın etkileri sürüp gider. Proletaryanın irade birliğini, eylemde demir birliğini bozucu, dağıtıcı yönde gelen bu sürekli etkilere karşı disiplin ve merkeziyetçilik zorunludur.

Proletaryanın irade birliği, proletarya diktatörlüğünde can alıcı önem taşır. Lenin, göstermelik bir birliğin yetmeyeceğini 10. Kongre'deki şu sözleriyle dile getiriyor:

> "Proletarya diktatörlüğünün bir köylü ülkesindeki görevleri o denli fazla ve zor ki, *resmi birliktelik* yeterli olmaktan çok uzaktır... Uğraşımız eskisinden daha birlikte ve uyumlu olmalı, fraksiyonculuğun izi bile olmamalıdır." (Lenin, c.32, s.168)

Önce şunu söyleyelim ki, Lenin'in bu sözlerindeki fikirler yine Rusya'ya özgü diye bir kenara atılamaz. Dünyada burjuvazi daha güçlü olduğu sürece, her ülkede proletaryanın demir irade birliğini zorunlu kılan şu ya da bu güçlükler çeşitli ölçülerde olacaktır.

Proletaryanın irade birliği can alıcı önem taşır. Bunun için de en başta onun öncü partisi kendi demir birliğini sağlamalıdır. Bu ise, fraksiyonculuğun izine bile meydan vermemek demektir.

Fraksiyonculuğa meydan vermemenin kabaca iki temel koşulu vardır: Birincisi, birliğin temeli olan iradenin, ideolojinin, siyasetin doğruluğu, partinin yığınlarla bağı vb.dir. İkincisi, partinin çelik disiplini, merkeziyetçiliğidir.

Demir Özlü'nün savunduğu "parti" modeli, her ikisine de ağır darbe vuruyor. Proletarya diktatörlüğüne burun kıvıran bir "işçi sınıfı ideolojisinin" partisinde irade birliğinin temeli bozuktur. İrade işçi sınıfı ideolojisine dayanmamaktadır. Geniş ve karışık fikirli yığınların aritmetik birliğinden öteye bir birlik sağlanamaz. Merkeziyetçiliği tepeden inmecilik saymak ve kaldırmak, bu durumun doğal uzantısıdır. Dolayısıyla Demir Özlü'nün "parti" modeli ancak fraksiyonların birlikteliğidir.

Buna gerçek anlamda parti denemeyeceğini yaşam gösteriyor. Bizim partimizin durumu buna örnektir. TKP "resmi" yönetimi, bunca yalancı şahitin varlığına karşın, TKP'nin gerçek yönetimi olamıyor. "Resmi" kanat yaşamda parti rolü görmekten aciz bir mozaik durumundadır. Barış temelinde sağladıkları "derin" birlik (!) bu mozaiği örtbas etmeye bile yetmemektedir.

Adı Dev Yol ile bağlı bilinen, bu nedenle fikirleri özel önem taşıyan Demir Özlü, tarihten ders almıyorsa, bugün Türkiye'deki gerçeklerden ders alabilir.

Y ni parti mod li v onun partizanca uygulanması

Metin Yener

Lenin, Rusya'da gericilik dönemi sırasında durumu tanımlarken şöyle diyor:

"Genel olarak entellektüeller arasında eşi görülmemiş bölünme ve dağılma egemendi. Proletarya, hem devrimin öcünü alan çarlık tarafından koğuşturmaya, hem de dönekler tarafından karalama akınlarına uğruyordu."(Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c:18, s:151)

Genişletilmiş EK kararlarında belirtildiği gibi, Türkiye'de de gericilik döneminde proletarya, bir yandan faşist cuntanın ağır baskılarıyla, öte yandan özellikle Marksist-Leninist parti anlayışına karşı, özde aynı ama görünüşte farklı çevrelerden farklı biçimlerde ortaya çıkan karalamalarla yüz yüze geldi.

Bu karalamalardan biri, partimizin tepesine oturmuş Partizan kliğinden gelmektedir. Ötekisinin tipik örneği ise *Demokrat Türkiye*'de yazan Demir Özlü'nün "Markscı sol" adına öne sürdüğü "parti modeli"dir.

Merkeziyetçiliğe karşı olmak partileşmeye karşı olmaktır

Demir Özlü, yazılarında parti modeli aradığını söylüyor ama gerçekte belli bir modeli savunuyor. Bu modelin özelliklerinden biri tepeden inmecilik diye merkeziyetçiliğe karşı olmasıdır.

İşçi sınıfına sınıf savaşında öncülük edebilecek örgüt, ancak, savaşımı yerel düzeyden kurtarıp merkezi bir yapı altında toplayan bir örgüt olabilir. Yerel örgütlenmeler, düşmanı yenecek güçte darbe vuramaz. Tek bir yumruk gibi işleyen, merkezi, sınıf savaşına da merkezi liderlik edebilen bir partinin kurmaylığında düşman yenilebilir.

Yerel örgütlenme de nereden çıktı, Demir Özlü böyle birşey savunmuyor denebilir. Ancak merkeziyetçiliğe karşı olmak, işçi sınıfının savaşımını ülke çapında bir bütün olarak birleştirmeye de karşı çıkmak demektir. Gerçekte partileşmeye karşı çıkmak demektir. EK kararlarında belirtildiği gibi, örgütsüzlüğü savunmak demektir.

Rusya'da henüz partileşme tartışmaları sürerken Lenin şöyle diyor:

"Yerel Sosyal-Demokrat çalışmanın tam özgürlüğüne duyulan gereksinimle *tek — ve dolayısıyla merkeziyetçi — bir parti* (abç) kurma gereksinimi nasıl birleştirilebilir?... Yerel Sosyal-Demokrat örgütlerin çalışmaları, tüm Parti çalışmasının *tabanıdır*. Ama eğer bu, birbirinden kopuk 'amatörler'in çalışması olacaksa, o zaman buna gerçek anlamda Sosyal-Demokrat denemez, zira bu proletaryanın *sınıf* savaşını örgütlemek ve yönetmek olmayacaktır." (Lenin, c:4,s:218)

Sınıf savaşı ülke çapında yürür. Sınıf savaşını ülke çapında örgütleyecek ve yönetecek *bir* partiden sözedilecekse, bu parti merkeziyetçi olmak zorundadır.

Sınıf savaşını yürütebilmek için belli bir program ve taktiklerde anlaşmak yeterli değildir. Örgütsel birlik de gereklidir. Örgütsel birlik için ise belirli örgütsel biçimler gereklidir.

Örgütsel birliğin sağlanması dar gurup psikolojisinden yeni bir boyuta, parti anlayışına soyunmak demektir. Örgütsel birlik, yerel, tekil örgütlerin aritmetik toplamı olamayacağına göre,beraberinde parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa uymasını da getirir. Bu ise merkeziyetçiliğin, disiplinin ta kendisidir.

Merkezi disipline karşı çıkarak, değil ülke çapında merkezi parti, İstanbul çapında merkezi bir örgüt bile kurulamaz. Demir Özlü, hem partileşme için model aradığını söylüyor, hem de parti olamamanın modelini öne sürüyor. Üstelik bunu da Marksizm adına, işçi sınıfı adına yapıyor. Oysa:

"Marksizm, kapitalizmin eğittiği proletaryanın ideolojisi, güvenilmez entellektüellere, bir sömürü aracı olarak fabrika (açlık korkusuna dayalı disiplin) ile bir örgütlenme aracı olarak fabrikayı (teknik olarak çok gelişmiş bir üretim biçiminin koşullarınca birleştirilen kollektif çalışmaya dayalı disiplin) birbirinden ayırmayı öğretmiştir ve öğretmektedir. Burjuva entellektüeline çok zor gelen disiplin ve örgütlenme, bu fabrika 'okulu' nedeniyle proletarya tarafından çok kolayca edinilir. Bu okuldan duyulan ölümcül korku ve örgütleyici bir faktör olarak onun önemini anlamada tam bir başarısızlık, küçük burjuva yaşam biçimini yansıtan ve anarşizmin, Alman Sosyal Demokratlarının *Edel-anarchismus* dedikleri, yani 'asil' centilmenlerin anarşizmi, ya da bence aristokrat anarşizmi, türlerine yol açan düşünce biçimlerinin karakteristiğidir. Bu aristokrat anarşizmi özellikle Rus nihilistinin karakteristiğidir. O Parti örgütünü dev bir 'fabrika' olarak düşünür. Parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa uymasını 'serflik' addeder... Bir merkezin yönlendirmesi altında işbölümü, onda, insanları 'dişlilere ve çarklara' dönüştürmeye karşı trajikomik haykırışlara neden olur... Parti'nin örgütsel kurallarından sözetmek küçümseyici bir gülümseme ve kurallardan tümüyle vazgeçilebileceğine ilişkin burun kıvırıcı bir yargı... ile karşılaşır." (Lenin, c:7, s:389—390)

Demir Özlü, Lenin'in en büyük başarısının nihilist anarşist eğilimleri geriletmek ve kendi somut koşullarına uygun bir parti modeli yaratabilmek olduğunu söylüyor. (*Demokrat Türkiye,* sayı 12) Ama, ne yazık ki Demir Özlü'nün ileri sürdüğü fikirler, Lenin'in bu başarısından yararlanılmadığını, onun gerilettiği eğilimlerin yeniden savunulduğunu gösteriyor.

Devrimci hareketlerin partileşme eğilimi olumludur. Ancak, birincisi, adı Dev-Yol ile bağlı olarak bilinen Demir Özlü'nün getirdiği "model" bunu sağlayamaz. İkincisi ve bizi asıl ilgilendiren, bu "model" öne sürülürken Marksizm, işçi sınıfı gibi kavramların kullanılmasıdır. Savunulan modelin bunlarla bir ilgisi yoktur.

Merkeziyetçilik adı altında likidasyon

Demir Özlü'nün en azından açıkça yeni modelden sözederek getirdiği fikirleri, Partizan kliği Türkiye Komünist Partisi'nin "resmi" yönetim kademesinden sinsice uyguluyor.

Partinin üstten alta doğru örgütlenmesi merkeziyetçiliğin gereğidir. Yani alt örgütler merkez komitesine, merkez komitesi de kongreye karşı sorumludur. Program, tüzük ve kongrenin çizdiği çerçeve içinde, merkez komitesi her türlü yetkiyi kullanmakla hem sorumlu hem de yükümlüdür.

Lenin İkinci Kongre'den sonra şöyle diyor:

"*Şimdi* örgütlü bir parti olduk ve bu, otoritenin kurulması, fikirlerin gücünün otoritenin gücüne dönüştürülmesi, partinin alt organlarının üst organlara uyması demektir." (Lenin, c.7, s.365)

Merkez komitesi kongreler arasında, parti iradesinin uygulayıcısı, parçaya karşı bütünün, azınlığa karşı çoğunluğun temsilcisidir. Gücünü partinin varlığını belirleyen fikirlerden ve örgütlerden alan tam yetkili bir organdır.

TKP'nin "resmi" yönetimleri uzun bir süredir otoriteden, disiplin uygulama gücünden yoksundur. Ne bütünü, ne çoğunluğu temsil etmekte, ne de partinin varlık nedeni olan fikirlerden, adındaki komünist sözcüğünden güç alabilecek bir durumdadır.

III. Kongre'yi meşru saymayan Menşeviklere yanıt verirken Lenin şöyle diyor:

"Parti örgütlenmesinin genel ilkeleri üzerine herhangi bir fikri olan herkese açıktır ki, alt organın disiplini üst organın disipliniyle koşulludur. Konsey'in uygulaya-

(devamı 16. sayfada)

PARTİMİZ SİLAHIMIZDIR

(baştarafı 15. sayfada)

bileceği disiplin, Konsey'in kendi üstüne, yani komitelere ve onların toplamı Parti Konseyi'ne bağlılığıyla koşulludur. Bu temel ilkeyle anlaşmamak, şu garip sonuca varmaktır ki, temsilciler üstlerine sorumlu olmayacak ve hesap vermeyecek de tersi olacak..." (Lenin, c.8, s.443)

İşte bizim partimizde bu garip sonuca ulaştık. Artık partinin resmi yönetimilerinin kendilerinden başka hiçbir yetki, otorite kaynağı kalmadı. Hem fikir, hem örgütsel işleyiş olarak otoritesiz kalan bu yönetimlerin sonuncusu Partizan kliği, hepten kopukluğun aşırı bir örneğidir.

Yönetime gelene kadar desantralize parti fikrini savunan bu yönetim, yönetime gelince santralizmden (!) söz etmeye başladı. Bu arada demokrasinin de "yalnızca seçim ilkesine indirgenemeyeceğini" söyleyip, kongreyi parti işleyişinin kitabından bile çıkardı.

Demokratiklik doğaldır ki yalnızca seçim ilkesine indirgenemez. Üstelik seçim ilkesi de koşullara göre çok sınırlı uygulanabilir. Ancak kongreyi parti işleyişinin kitabından bile çıkarmak, demokratikliği sınırlamak değil, merkeziyetçiliğin meşruluğunu da kaldırıp atmak demektir.

Bizim partimizde Partizan kliğinin üstü diye bir kavram kalmamıştır. Bu klik bütünün, çoğunluğun en yüksek temsilcisi olan kongreye karşı sorumlu olmadığını, böylece kendine "merkez" süsü veren bir parça, yani bu durumda bir klik olduğunu belgelemiştir. Son barış programıyla bu klik aynı zamanda otoritesine kaynak oluşturacak fikirlerle de koptuğunu kanıtlamıştır.

Komünist partilerinin tarihlerinde kongrelerin geciktiği çok olmuştur. Kuruluş ya da yeniden toparlanma aşamalarında, önce genel bir fikir birliği temelinde merkezi disiplinin oluştuğu, sonra meşruluğunu kongrede onaylattığı ve yenilediği görülmüştür.

Bu bizim partimizde de olmuştur. 1973'ten sonra elbirliğiyle önce bir toparlanma gerçekleştirilmiştir. Program, tüzük yazılmış, belli taktik çizgiler saptanmıştır. Ama hem örgütsel, hem fikirsel olarak bugün bu saptananlardan da eser kalmamıştır. Artık bizde yönetim her açıdan partiden kopmuştur.

Bugün "resmi" kanadın örgütsel durumu tam da Demir Özlü'nün çizdiği modelin Türkiye somutundaki örneğidir. Barış gibi bir konuda, sığ bir "birlik" örtüsü altında herkes istediğini yapmakta ya da hiçbir şey yapmamaktadır. Kimin üye olduğu, kimin olmadığı bile belli değildir. Bu derebeyliklerden biri olan Partizan kliği de kendine Politik Büro adını takmıştır! Son sıralarda gevelenen "santralizasyon" sözleri bunun kılıfıdır.

Haydar Kutlu demokratikliğin seçime indirgenemeyeceğini söylerken eleştiri, özeleştiri, tartışmadan da söz ediyor. Ama, otoritenin güç kaynağını oluşturan fikirler göz göre göre sulandırılırken, bu tartışma hakkı tanınmadı. Bugün, "resmi" cephede durum yüz çiçek açsın gibi olduğu halde, açık, ideolojik, düzeyli bir fikir tartışması yürümüyor. Ayrıca Lenin'in her üye için *en temel hak* diye saydığı kongre ajitasyonu (Lenin, c.7, s.529), bizde yalnızca susturulmak değil gırtlaklanmak istenmiştir.

Böylelikle, daha Partizan kliği başa gelmezden çok önce "resmi" yönetimler meşruluğunu yitirmiştir. Demokratik merkeziyetçilikten söz ederken Haydar Kutlu'nun kongreyi unutması gayrımeşruluğun teorisidir. Artık her alanda olduğu gibi örgütsel alanda da "yeni" teoriler çıkarıyorlar. Buna göre partinin en üst organı merkezi ele geçiren kliktir. Beğenmediği üyeleri atar!

Gerçekte atmasına gerek kalmıyor. Zaten bu yönetimin fikirsel ve örgütsel açıdan otoritesiz kaldığını gören, devrime inançlı yoldaşlar gereken adımı atıyorlar:

"Kendine saygısı olan hiçbir devrimci yalnızca parti kongresi yapay olarak es geçildiği için birlikte durmayı becerebilen bir partide kalmayı istemez." (Lenin, c.7, s.447)

Proletarya ihtilali için proletarya partisi zorunludur

Yoldaşlar,

Hamburg Türkiyeli İlericiler Birliği'nde (HTİB) sürekli verilen seminerlerden birine katıldım. Konu TKP EK Genişletilmiş Toplantı kararlarıydı. Seminerden sonra geniş ve yoğun bir tartışma oldu. Tartışma, "devrimci harekette beliren yeni eğilim — yeni parti" konusunda odaklaştı. Tüm yoldaşlar görüş belirttiler. Örnek bir yazı temelinde, örnek bir tartışma yaşadık.

Ben bu yazıda, konu hakkında edindiğim bazı fikirleri aktaracağım.

Bir zamanlar Paris Komünü 72 gün iktidarda kaldıktan sonra yenilince dönemin oportünist, revizyonist hareketleri hemen hayıflanmaya başladılar: İşte Komün yenildi, demek ki Marksizm yanlış, Enternasyonal yanlış yolda, vb...

Dünya komünist hareketinin kötü örnek oluşturması ve Türkiye'de devrimin geçici yenilgiye uğraması, "yeni parti" arayışı içinde olanlarda da aynı tür hayıflanmalar yaratıyor.

İkinci Enternasyonal'in kahramanlarından Kautski, Marksizm adı altında Marksizmi çarpıtıyordu. Tarih Marksizmi gerçekten savunanların başarılı olduğunu kanıtladı. Yüzyılların uykusu altında olan Rusya'da Lenin'in önderliğinde ilk sosyalist devlet kuruldu. Lenin, Marksizmin şu temel yargısını yalnızca yinelemekle kalmadı, aynı zamanda yaşamda kanıtladı: İktidar savaşında proletaryanın partisi, onun can alıcı silahıdır.

Bugün, bunu sulandırıp da, klasik komünist partisi başarısızdır, proletaryayla devrim yapılamaz diyerek çeşitli sınıfların entegre olabilmesine uygun bir parti modeli savunanların görüşleri yanlış ve eskidir. Denenmiş ve başarılamamış bayat bir modeli savunuyorlar.

Böyle entegre partiler bir süre için kendilerini beden olarak gösterebilirler ama kalıcı devrimci işlev göremezler. Entegre partinin programı da "entegre" olacaktır. Öncü, yandaş birbiri içine karışacaktır.

Lenin, partinin adının komünist olması gerektiğini savunurken, demokrasi bir devlet biçimidir, oysa komünistler, yani Marksistler, uzun dönemde her türlü devlete karşıyız diyor. Bu temel amacın programda da, partinin adında da yansıması gerektiğini söylüyor. İşçi sınıfı partisi böyle olur. "Entegre" parti anlayışı doğal olarak amacı da adını da, savaşımı da sulandıracaktır. Bu parti modelini savunanlar özünde ılık demokrasi istemektedirler. Ilık demokrasiye uygun ılık bir parti modelini, üstelik "Marksizm" adına öne sürmek, 19. yüzyıldaki oportünizmin görevini üstlenmek için can atmaktır.

Ali Duran, Hamburg

PARTİ TARİHİNDEN SAYFALAR

Aşağıdaki yazı *Kızıl İstanbul*'un 17.7.1930 tarihli sayısında çıkmıştır. İşte fabrika hücreleri böyle çalışan partimiz silahımızdır.

Fabrika hücrelerimiz nasıl çalışmalıdır?

TKP İşçi sınıfının fırkasıdır ve işçi sınıfının iktisadi, siyasi kurtuluşunu temine çalışır. O itibarla komünist fırkasının bütün kolları işçilerin en kuvvetli ve toplu olarak bulunduğu yerlerde, yani fabrikalarda demektir. Fırkanın fabrikalardaki teşkilatı fabrika hücreleridir. Fırka bu hücreleri vasıtasıyle amele sınıfının her günkü istekleri ve dertleriyle alakadar olur ve bu istekler etrafındaki mücadeleyi, hakiki gaye ile birleştirerek idare eder. Komünist fırkası hücrelerindeki işçiler en şuurlu amelelerdir ve hücreler de fırkanın en küçük bir birliği, fakat temelidir.

Bu fabrika hücrelerinin o fabrikadaki işçi hareketlerinin başına geçmesi ve işçinin hakiki düşmanı patron ve burjuvaziye karşı teşkilatlı şekilde mücadeleye geçmesi lüzumunu takdir için onları uyandırmak şuurlandırmak vazifeleridir. Fabrika hücresinin fabrikadaki işçi hareketinde rehberliğini temin edebilmesi için ona liyakat kazanması icabeder, bu da ancak hücrenin o fabrika amelesinin günlük meselelerine inkilapçı bir teşhis koyarak, onlara doğru yolu göstermesiyle olur. Bu meyanda fırkamızın faaliyet proğramında tespit edilen şiarlar etrafında hareket ve bunları işçilere tanıtmak hücre için çok lüzumlu ve faydalı bir şeydir. İşte bütün bunlar amelenin şuurlanması ve inkilabi harakata geçmesi için hazırlanması itibariyle amele sınıfının kurtuluşu uğurunda atılan adımların en ehemmiyetlilerindendir.

Fabrika hücreleri muhtelif meselelerde düşündüklerini ve neler yapmak istediklerini ameleye; onları zaman zaman ve kısım kısım içtimalara davet ederek bu içtimalarda işçinin mühim ve hayati meselelerini mevzuu bahsederek bildirmelidirler. Bundan başka hücre muntazaman çıkaracağı bir gazeteyle fabrika dahilindeki bütün şuurlu ve inkilabi harakatın merkezi halini almalı ve vakit vakit de muhtelif vesilelerle fabrika dahilinde beyannamecikler dağıtmalı ve mücadele nümayişleri tertip etmelidir. Bütün bunlar fırka hücresinin genişlemesini ve kuvvetlenmesini mucip olurlar. Hücrenin etrafındaki şuurlu ameleyi fırka saflarında teşkilatlandırması ve kitleyi bugün serbest meslek birlikleri teşkili kemalist diktatörlüğü tarafından men edildiğinden hakiki inkilapçı kızıl meslek birliklerine temel olabilecek şekilde fabrika komiteleri etrafında toplanması ve bütün iktisadi mücadelenin başına geçmesi lazımdır. İşte bütün bunları yapan bir hücre sınıfının menfaatının müdafaası için en emin ve doğru yolda ilerliyor demektir.

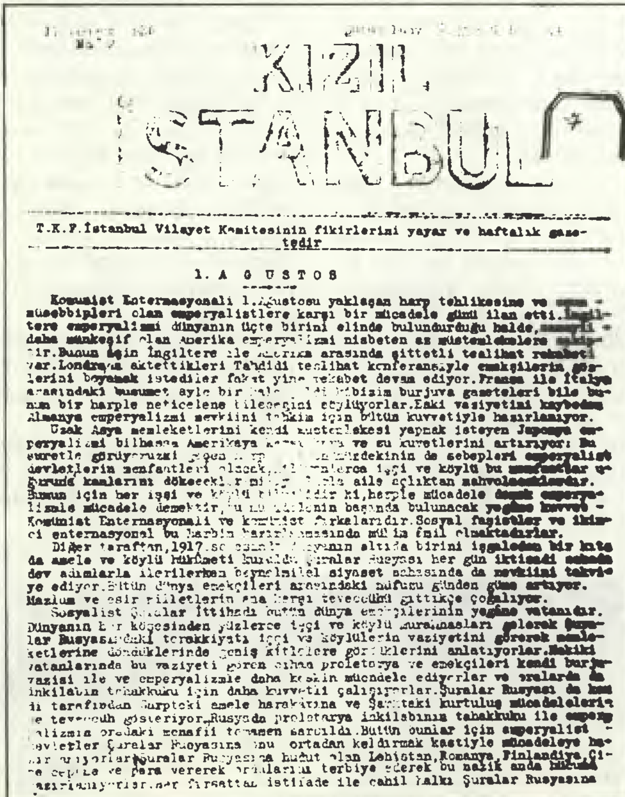
Bütün hücrelerimiz mesaisini bu noktalarda toplamalıdır.

Ahmet

Yoldaş!

1.Ağustos mücadele gününde üzerine terettüp eden sınıf vazifeni unutma! Amele arkadaşlarını ikaz et!

"Kızıl İstanbul" Seni düşünen senin gazetendir. Onu dikkatle oku, okumak bilen arkadaşlarına okut, bilmeyenlere anlat!

KIZIL İSTANBUL

T.K.F. İstanbul Vilayet Komitesinin fikirlerini yayar ve haftalık gazetedir

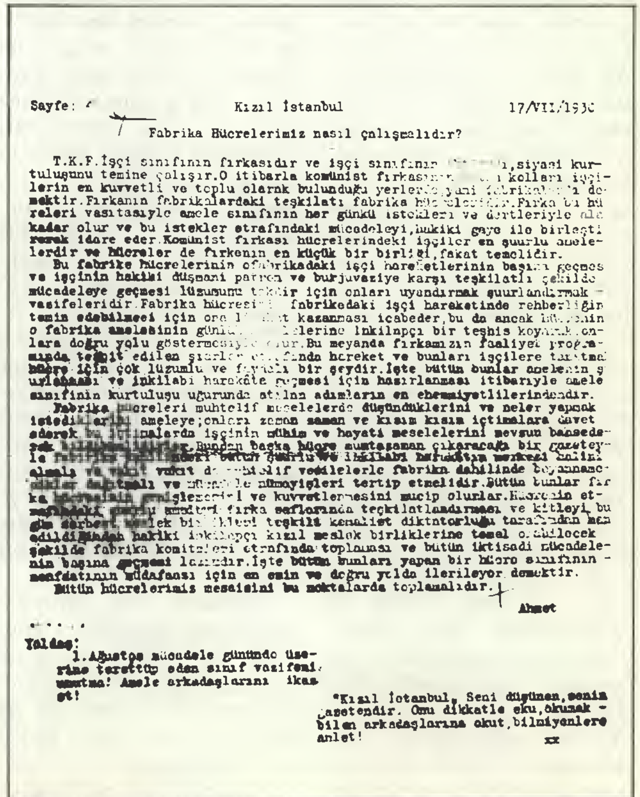
1. A Ğ U S T O S

Komünist Enternasyonali 1.Ağustosu yaklaşan harp tehlikesine ve [illegible] müsebbipleri olan emperyalistlere karşı bir mücadele günü ilan etti. İngiltere emperyalizmi dünyanın üçte birini elinde bulundurduğu halde, [illegible] daha münkeşif olan Amerika emperyalizmi nisbeten az müstemlekelere [illegible]. Bunun için İngiltere ile Amerika arasında şiddetli teslihat rekabeti var. Londrada aktettikleri Tahdidi teslihat konferansıyle emekçilerin gözlerini boyamak istediler fakat yine rekabet devam ediyor. Fransa ile İtalya arasındaki husumet öyle bir hale [illegible] bizim burjuva gazeteleri bile bunun bir harple neticelenebileceğini söylüyorlar. Eski vaziyetini kaybeden Almanya emperyalizmi mevkiini tahkim için bütün kuvvetiyle hazırlanıyor.

Uzak Asya memleketlerini kendi müstemlekesi yapmak isteyen Japonya emperyalizmi bilhassa Amerikaya karşı [illegible] ve su kuvetlerini artırıyor: Bu suretle görüyoruz ki [illegible] dekinin de sebepleri emperyalist devletlerin menfaatleri olacak, [illegible] milyonlarca işçi ve köylü bu menfaatler uğrunda kanlarını dökecekler [illegible] aile açlıktan mahvolacaklardır. Bunun için her işçi ve köylü [illegible] ki, harple mücadele demek emperyalizmle mücadele demektir, bu mücadelenin başında bulunacak yegâne kuvvet Komünist Enternasyonali ve komünist fırkalarıdır. Sosyal faşistler ve ikinci enternasyonel bu harbin hazırlanmasında [illegible] olmaktadırlar.

Diğer taraftan, 1917.se [illegible] dünyanın altıda birini işgal eden bir kıtada amele ve köylü hükûmeti kuruldu. Şuralar Rusyası her gün iktisadi sahada dev adımlarla ilerilerken beynelmilel siyaset sahasında da mevkiini takviye ediyor. Bütün dünya emekçileri arasındaki nüfuzu günden güne artıyor. Mazlum ve esir milletlerin ona karşı teveccühü gittikçe çoğalıyor.

Sosyalist Şuralar İttihadı bütün dünya emekçilerinin yegâne vatanıdır. Dünyanın bir köşesinden yüzlerce işçi ve köylü murahhasları gelerek Şuralar Rusyasındaki terakkiyatı işçi ve köylülerin vaziyetini görerek memleketlerine döndüklerinde geniş kitlelere gördüklerini anlatıyorlar. Hakiki vatanlarında bu vaziyeti gören cihan proletarya ve emekçileri kendi burjuvazisi ile ve emperyalizmle daha keskin mücadele ediyorlar ve oralarda da inkilabın tehakkuku için daha kuvvetli çalışıyorlar. Şuralar Rusyası da [illegible] tarafından Garptaki amele harakâtına ve Şarktaki kurtuluş mücadelelerine teveccüh gösteriyor. Rusyada proletarya inkilabının tahakkuku ile emperyalizmin oradaki menafii tamamen sarsıldı. Bütün bunlar için emperyalist devletler Şuralar Rusyasına onu ortadan kaldırmak kastiyle mücadeleye hazırlanıyorlar. Şuralar Rusyasına hudut olan Lehistan, Romanya, Finlandiya, Çine [illegible] ve para vererek ordularını terbiye ederek bu nazik anda mücadeleye hazırlanıyorlar. Her fırsattan istifade ile cahil halkı Şuralar Rusyasına

Sayfe: [illegible] Kızıl İstanbul 17/VII/1930

Fabrika Hücrelerimiz nasıl çalışmalıdır?

T.K.F. İşçi sınıfının fırkasıdır ve işçi sınıfının [illegible], siyasi kurtuluşunu temine çalışır. O itibarla komünist fırkasının [illegible] kolları işçilerin en kuvvetli ve toplu olarak bulunduğu yerlerde, yani fabrikalarda demektir. Fırkanın fabrikalardaki teşkilatı fabrika hücreleridir. Fırka bu hücreleri vasıtasıyle amele sınıfının her günkü istekleri ve dertleriyle alakadar olur ve bu istekler etrafındaki mücadeleyi, hakiki gaye ile birleştirerek idare eder. Komünist fırkası hücrelerindeki işçiler en şuurlu amelelerdir ve hücreler de fırkanın en küçük bir birliği, fakat temelidir.

Bu fabrika hücrelerinin o fabrikadaki işçi hareketlerinin başına geçmesi ve işçinin hakiki düşmanı patron ve burjuvaziye karşı teşkilatlı şekilde mücadeleye geçmesi lüzumunu takdir için onları uyandırmak şuurlandırmak vazifeleridir. Fabrika hücresinin fabrikadaki işçi hareketinde rehberliğin temin edebilmesi için ona liyakat kazanması icabeder, bu da ancak hücrenin o fabrika amelesinin günlük meselelerine inkilapçı bir teşhis koyarak onlara doğru yolu göstermesiyle olur. Bu meyanda fırkamızın faaliyet programında tespit edilen şiarlar etrafında hareket ve bunları işçilere tanıtmak hücre için çok lüzumlu ve faydalı bir şeydir. İşte bütün bunlar amelenin şuurlanması ve inkilabi harakâte geçmesi için hazırlanması itibariyle amele sınıfının kurtuluşu uğurunda atılan adımların en ehemmiyetlilerindendir.

Fabrika hücreleri muhtelif meselelerde düşündüklerini ve neler yapmak istediklerini ameleye; onları zaman zaman ve kısım kısım içtimalara davet ederek bu içtimalarda işçinin mühim ve hayati meselelerini mevzuu bahsederek [illegible]. Bundan başka hücre muntazaman çıkaracağı bir gazeteyle [illegible] bütün şuurlu ve inkilabi harakâtın merkezi halini almalı ve vakit vakit de muhtelif vesilelerle fabrika dahilinde beyannamecikler dağıtmalı ve mücadele nümayişleri tertip etmelidir. Bütün bunlar fırka [illegible] genişlemesini ve kuvvetlenmesini mucip olurlar. Hücrenin etrafındaki şuurlu ameleyi fırka saflarında teşkilatlandırması ve kitleyi bugün serbest meslek birlikleri teşkili kemalist diktatorluğu tarafından men edildiğinden hakiki inkilapçı kızıl meslek birliklerine temel olabilecek şekilde fabrika komiteleri etrafında toplanması ve bütün iktisadi mücadelenin başına geçmesi lazımdır. İşte bütün bunları yapan bir hücre sınıfının menfaatının müdafaası için en emin ve doğru yolda ilerileyor demektir.

Bütün hücrelerimiz mesaisini bu noktalarda toplamalıdır.

Ahmet

Yoldaş:

1.Ağustos mücadele gününde üzerine terettüp eden sınıf vazifeni unutma! Amele arkadaşlarını ikaz et!

"Kızıl İstanbul" Seni düşünen, senin gazetendir. Onu dikkatle oku, okumak bilen arkadaşlarına okut, bilmiyenlere anlat!

xx

YAZ TAARRUZU

Türk ve Iraklı gericiler yürüyüşe saldırdılar

Selam yoldaşlar,

Cenevre'de 18 Haziran'da yapılan, "Türkiye'deki tutuklu ve mahkumlarla dayanışma ve faşist cuntanın Irak Kürdistanı'nı işgalini protesto" yürüyüşüne kalabalık ve aktif olarak katıldık.

Yürüyüş sırasında Irak ve Türkiye konsolosluğundan beş kişi en arkada yürüyenlere silahla ve sopalarla saldırdılar. Bir Iraklı devrimciyi yaraladılar. Saldırganlardan silah taşıyanın Türkiyeli olduğu saptandı. Bir Iraklı saldırgan da devrimciler tarafından yakalandı ve olabildiğince cezalandırıldıktan sonra polise teslim edildi. Olay basında büyük yankı yaptı. Faşist Türk cuntasıyla Irak Baas rejimi arasındaki bağ bir kez daha kanıtlandı.

Yürüyüşe BİRKOM, Partizan, Dev Sol, KAWA, Iraklılar ve bazı İsviçreliler katıldılar. Biz BİRKOM flaması ardında yürüdük. Yürüyen guruplar arasında yalnızca *İşçinin Sesi* kızıl bayrak taşıdı. Altı kızıl bayrağımızın yanısıra dört büyük flamamız vardı. Üstlerinde "*İşçinin Sesi*", "Tanklarla gelen devrimle gidecektir", "Yaşasın dünya devrimi" ve aynı sloganların Fransızcası ve Almancası yazılıydı. Ayrıca yürüyüş boyunca sloganlarımızı disiplinli bir biçimde haykırdık.

Yürüyüşün sonunda buranın komünist partisi olan İsviçre Emekçiler Partisi'nden bir kanton saylavı Rene Ecuyer ve demokrat hukukçular birliğinden bir avukat konuştu. Her iki konuşmacı da faşist cuntanın uygulama ve saldırılarını anlattılar, kınadılar.

Yürüyüşte, aramızda çok sayıda İsviçreli yoldaş da bulunuyordu. Bu yoldaşlar daha önce bizimle afişe çıkmışlardı. Yaz taarruzuna bağış da yapmışlardı. *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini doğru buldukları için bizim flama altında yürüdüler ve yürüyüşten sonra düzenlediğimiz yemekli toplantıya da katıldılar.

Biz yürüyüşü yaz taarruzuyla birleştirdik. Yürüyüş boyunca, Serxwebun'dan arkadaşlarla ortak yaptığımız lahmacunları sattık. Ayrıca yürüyüşten sonra İsviçre komünist partisi binasında, yine birlikte, bir yemekli toplantı yaptık. Katılım oldukça genişti. Kazancı aramızda paylaştık. Hem yaz taarruzuna katkı oldu, hem de iyi ilişkilere örnek oluşturdu. Bu ilişkileri sürdüreceğiz. Açıktır ki Kürdistan ulusal hareketi Türkiye proletaryasının önemli bağlaşıklığıdır. Karşılıklı güven ve dostluk, ilişki içinde daha da güçlenecektir.

Yürüyüşün değerlendirmesine gelince. Bir kez hazırlık komitesi toplantılarında herkesi pasifistlikle suçlayan, çok söz eden bazı hareketler, eylem sırasında aynı hareketlilikte değildiler.

İkincisi, çıkan bildiri de gösterdi ki temel mantıkta bir eksiklik vardı. Yürüyüşün kimden ne talep ettiği karışıktı. Faşist cuntaya karşı savaşta, temel uluslararası desteğimizin dünya işçi sınıfı olduğu unutuldu, *yalnızca* burjuva demokratik kurumlardan söz edildi. Bu mantıkla kızıl bayrak vb. de taşınmıyor. *İşçinin Sesi*'nin taşıması raslantı değildir.

Bizim bildiğimiz odur ki, dünyanın devrim isteğine Anadolu parçasında yanıt verirken güvenilir desteğimiz dünya işçileri olacaktır. Faşist cuntaya silah götüren gemiyi yüklemeyi reddeden Norveçli sınıf kardeşlerimizin tutumu, bunu somutlayan güzel bir örnektir.

Özetlersek, bu yürüyüşü doğrusuyla yanlışıyla komüniste yaraşır bir biçimde tamamlamaya çalıştık. Şimdi önümüzde yaz taarruzunu da başarıyla tamamlama hedefi var. Başaracağız.

Suphi Erdalcan, Cenevre

İki haftanın dökümü

Değerli yoldaşlar,

7. Yaz Taarruzu'muzun 2. haftasını geride bırakırken, Viyana'da nasıl hazırlandığımızı ve bu ilk iki haftada neler yapıldığını kısaca aktaralım.

Bu yıl Viyana örgütümüz 3. kez yaz taarruzuna katılıyor. Geçen yıllarla karşılaştırdığımızda, gerek katılım, gerekse deneyim, canlılık ve hedef olarak oldukça ileri bir eğri ortaya çıkıyor. Ancak olması gerekenle karşılaştırdığımızda henüz özlenen düzeyde değildir. Sanırım bu eksikliğimizin nedeni, taarruza hazırlık dönemini yeterince iyi değerlendirememizden kaynaklanıyor. Bu eksiğimizi, şu ana dek ulaşmış olduğumuz canlı tempoyu daha da arttırarak giderebileceğimizi umuyoruz.

Yaz taarruzundan 15 gün önce hazırlık çalışmalarını başlattık. Yığın örgütümüzde yaz taarruzuyla ilgili iki kez söyleşi yapıldı. Yoldaşlar ve sempatizanlarla önerilerini, düşüncelerini ve soruları tartıştık. Duvar gazetemizin büyük bir bölümü, yaz taarruzu ile ilgili yazı, fotoğraf, karikatür, resim ve şiirlerle donatıldı. Bir bölümü bu yılki kollektif hedef ve haftalık bağış göstergesi ve gelen önerilere ayrıldı.

Yaz taarruzu açılış toplantısını derneğimizde yaptık. Bu toplantıda ilk haftanın yükümlülükleri toplandı ve 15 günde bir piknik yapılmasına karar verildi. Yaz taarruzuna bir elektrikli fırın ve kitap bağışı yapıldı. Sigarayı bırakma konusunda açılan iddia için para kondu.

İkinci hafta ilk pikniğimizi yaptık. Pikniğe katılım oldukça iyiydi. Pikniğin yiyecek işini örgütleyen yoldaşlar köfte, ayran, börek sattılar. Bir süredir çalışmakta olan spor kolu ise iddialı bir futbol maçı yaptı. Daha sonra folklor ekibi 5 oyun oynadı. Folklor çok ilgi gördü. Avusturyalılar oyunları izlemek için olduğu yerden ayrılıp çevremizde halkalandılar. Çaylar içilirken taarruzla ilgili bir konuşma yapan yoldaşımız, yine haftalık katkıları topladı. Bir hafta önce girilen güreş iddiası için para toplandı. Güreşten sonra çevrede bulunan Yugoslav ve Avusturyalı sporcular gelerek futbol takımımıza maç teklifinde bulundular. Bizim takım maçı 8-4 kazandı!

Bizimle birlikte gelen Avusturyalılara yaz taarruzumuzun anlamını anlattık. Çok hoşlarına gitti ve bundan sonra yapacağımız her türlü çalışma ve piknik türü eğlencelere katılacaklarını söylediler.

Bunun dışında, yaz taarruzu başlamadan hedef koyduğumuz döner satışına bazı bürokratik engeller nedeniyle başlayamadık. O engelleri de giderdik. Üçüncü haftaya döner satışıyla başlayacağımızı umuyoruz.

Taarruz haberlerimiz şimdilik bunlar. Tüm bölgelere 7. Yaz Taarruzu'nda başarılar dileriz.

Yaşasın faşist diktatörlüğe karşı 7. Yaz Taarruzumuz!

Devrimci savaş devrimci özveri üstünde yükselir!

Zahide Demirgören, Viyana

Yeni bir İMG kurduk

Yoldaşlar,
Biz *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak bir işçi muhabir gurubu oluşturduk. Kızıl Işık ismini verdiğimiz İMG'mizde iki toplantı yaparak, amacımızın ve görevlerimizin neler olduğunu, bunun için neler yapmamız gerektiğini tartıştık. Sonuçta İMG'mizin önüne şu görevleri koyduk:

1. İşçi sınıfının ideolojisini, *İşçinin Sesi*'nin ideolojik, siyasal hattını kavramalı, bilincimizi yükseltmeliyiz. Bunun için düzenli ve sürekli eğitimimizi yapmak zorundayız.
2. Merkez organımıza yazı-haber göndermeliyiz.
3. Hollanda'da güçlü bir örgütlenme yaratmalı, bir sosyalist yığın örgütüne kavuşmak için yeni sempatizanlar kazanmalı, yayınlarımızı en geniş kesime ulaştırmalı ve burjuvaziye, oportünizme karşı savaşta 7. Yaz Taarruzu'ndan alnımızın akıyla çıkmalıyız.

Bütün bunlar için çok çalışmak zorundayız. Bilincimizi yükselteceğiz, görevlerimizi başaracağız, faşizmi de, oportünizmi de kahredeceğiz!

Yaşasın yaz taarruzu!
Kahrolsun faşist cunta!

Kızıl Işık
Hollanda

Gazete satışından haberler

Yoldaşlar,
Ben bölgemizde yaptığımız gazete satışlarını anlatmak istiyorum.

Her hafta Cumartesi günü aynı saatte çarşıya gazete satışına çıkıyoruz. Bu eylemimizin önemini diğer insanlarla birlikte biz de gün geçtikçe daha iyi anlıyoruz. Bizim açımızdan şu yönler önemli: Her hafta hiç aksatmadan çıkıyoruz. Bu satışlar sayesinde yığın bağlarımız güçleniyor. Yığınların ise bize karşı ilgisi artıyor.

Yığınlardaki durumu yansıtması için ben size yaşadığımız birkaç olayı anlatacağım.

Bir kadın yoldaşımız bir kadına gazete satıyor. Kadın siz kimsiniz diyor. Yoldaş da *İşçinin Sesi*'nden devrimciler olduğumuzu söylüyor. Kadın hemen bir gazete alıyor ve cuntadan dert yanıyor. Cunta bizleri tüketemedi diyor. Kocasının Türkiye'de olduğunu, kocası gelince çalışmalara katılacağını, cuntanın halkı tüketemeyeceğini söylüyor.

Yine bir kadın yoldaşımız, bir başka kadına gazeteyi anlatıyor. Kadın, yoldaşın boyununa sarılıyor. Yılların özlemini onunla gidermeye çalışıyor. Bu özlem kuşkusuz devrimci sınıf savaşına duyulan özlemdir.

Bir başka olay da şöyle: Orta yaşlı bir adam bizim yoldaşların birinden gazete alıyor. Kendisi beni tanıyan biri. Orada oyalanıyor, gazeteyi eviriyor, çeviriyor, benim ona bakmamı bekliyor ve ben bakar bakmaz dostça selam veriyor, halimi hatırımı soruyor.

Bir başka olay: Gazete satışından sonra kahveye gittim. Eskiden merhaba deyip geçen biri, beni özellikle masasına davet etti, bana ikramlarda bulundu, özellikle konuşmak istedi.

Bu olaylar gazete satışına çıktıktan sonra başladı. Bu olaylar da gösteriyor ki yığınların bize karşı sevgi ve güvenleri artmaktadır.

Avrupa'da gazete satışları örgütümüzün yaptığı çok önemli bir eylemdir. Bu eylemleri yaygınlaştırmamız gerekiyor.

Devrimci selamlar,

Ufuk Savaş, Hollanda

Çünkü onlar menşeviktir

Selam olsun *İşçinin Sesi*'ne. Selam olsun devrimci gençliğe. Selam olsun faşizmin işkence masasındaki komünistlere. Selam olsun Leninizmi savunanlara.

Yoldaşlar,

Ben yaklaşık 2—3 senedir *İşçinin Sesi* sempatizanıyım. İlk önceleri bana çok zor gelen ve anlamakta çok güçlük çektiğim gazetenin şimdi yüzde ellisini anlamaya başlamam bile bana çok şey öğretti. İlk önceleri menşevik dendi mi çok kızıyordum. Menşevikten başka söyleyecek birşey yok mu diyordum. Zamanla onun ne demek olduğunu anlamaya başladım.

Seyran'ın broşürünü okuduktan sonra Lenin'in sözü aklıma geldi: "Oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilmez." Bu broşürü okuyunca menşevikler (oportünistler) Leninizmi ya tam anlayamamışlar, ya gözleri kör, bir yanı görmüyorlar, ya da bile bile saptırıyorlar dedim.

Yoldaşlar, menşeviklerin herşeyi çok ilginç. O mübarek dilleri Türkiye'deki faşist cuntaya faşist diyemiyorsa, Marks'ı, Lenin'i oportünist anlayışla değil, komünist anlayışla okusunlar. Bu anlayış TKP Leninci kanadında vardır.

Yoldaşlar, menşevikler devrim düşünmüyorlar . Kabaran devrimci öfkeyi bastırmaya, devrimi saptırmaya çalışıyorlar. Çünkü onlar menşeviktirler.

Tarih onlardan hesap soracaktır. Onların devrimci kamuoyu önünde hesap verecekleri günler çok uzak değildir. Bu günler için haydi 7. Yaz Taarruzuna!

Yaşasın komünist TKP!

Abdurrahman Duraman
Londra

Oportünizmi ezeceğiz

Yüro komünistler de dahil, dünya komünist hareketi içinde TKP "resmi" yönetimi oportünizmde başa güreşiyor. Yazdıkları, söyledikleri, pratik içindeki konumları ile koşullara göreceli olarak bir "resmi" yönetim olmayı başarıyla sürdürüyorlar! Bunu yaparken uyguladıkları sahtekârlıkları, yalan ve çarpıtmalarını sıralamamıza hiç gerek yok. Doğaldır ki, oportünizm, bu tür çirkinlikleri yapacaktır.

Artık öyle bir çizgideler ki onlardan herşey beklenir. *"TKP Merkez Komitesi Plenum Belgeleri"* denen broşürde şöyle denmiş:

> "Komünistlerin işbirliği yaptığı güçler üstünde hegomonya kurmayı, onları kendi istekleri dışında komünist partisinin amaçlarına araç etmeyi düşündükleri yalanı her zaman yurtsever demokratik güçleri bölmeyi amaçlamıştır."

Buna söylenecek söz yok. 12 Eylül öncesinde burjuvazi M. Ali Aybar'a *Cumhuriyet* gazetesinde Leninist parti anlayışına ve Leninizme bir hafta boyunca küfrettirmişti. Partizan kliği, yukarıda söylediklerinin Leninizme küfretme anlamı taşıdığını çok iyi biliyor. Ne diyelim biz artık? Ama "resmi" yönetim altında yer alan yoldaşlara söylenecek birşey var: "Yoldaşlar, Lenin'i iyi okuyun. Türkiye halklarına, devrimin utkusu yolunda şehit düşen yoldaşlarımıza karşı omuzlarımızda büyük sorumluluk taşıyoruz. Partizan kliğinin silahında yiv ve set diye birşey kalmamış. Sıktığı mermiler hedeften çok uzaklara düşüyor."

İşçinin Sesi TKP'nin Marksçı-Leninci birliğini güçlendirme savaşını inat ve sabırla sürdürüyor. Burjuvaziyi alaşağı edecek, proleterya hegemonyasını ve diktatörlüğünü sağlayacak güç *İşçinin Sesi*'nin ellerinde yükselecektir.

Zor bir savaşa girdik. Bunun bilincindeyiz ve de bundan onur duyuyoruz.

Ozan Öncü, Viyana

Morning Star şenliğine İşçinin S si d katıldı

Büyük Britanya Komünist Partisi'nin yayın organı *Morning Star* gazetesinin şenliği, bu yıl da 26 Haziran'da yapıldı. Londra'da Alexandre Park'ta yapılan şenliğe, Parti merkez organımız olarak *İşçinin Sesi* de aktif katıldı.

Şenliğe Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Almanya Sosyalist Birlik Partisi, Bulgaristan ve Çekoslovakya Komünist Partileri, Fransa Komünist Partisi, Irak Komünist Partisi ve daha birçok komünist partileri demokratik örgütler ve sendikalar katıldı. Katılanlar arasında İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği (İTİB) ve Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi (TDHSK) da vardı.

Bir gün süren şenlik çok kalabalık oldu. 15 bin kadar insan, açılan yayın, el sanatı, yiyecek sergilerini dolaştı. Geniş bir uluslararası bilgi alış verişi gerçekleşti. Şenliğe katılanlar, TDHSK'nin Türkiye'deki faşist cuntayı sergileyen bildiri ve yayınlarına büyük ilgi gösterdiler. Hem şenliğe katılan örgütler, hem halk arasından yaygın dayanışma dile getirildi.

Şenlikte İTİB de faşizmi sergileyen, yaz taarruzunu tanıtan bildiriler dağıttı. Ayrıca çeşitli ülkelerden sanat gösterilerinin yapıldığı "uluslararası sahne"ye İTİB folklor ekibi de çıktı. Folklorden önce, bir yoldaş, yaptığı konuşmada özetle şöyle dedi:

"Biz Türkiyeli komünistleriz... Hepinizin bildiği gibi Ortadoğu kaynıyor. Türkiye'deki faşist cuntanın giriştiği ve girişeceği saldırgan eylemler, zaten sallantılı olan bölge barışı için ve kardeş halklara karşı sürekli bir tehdittir. Bu tehdidi kaldırmanın en kestirme yolu ise Türkiye'de devrimdir. Üstelik bu ayakları havada bir seçenek değildir. Faşist cunta hiçbir soruna kalıcı çözüm getimedi. Ülkemizde öfke birikti. Yeni bir devrimci kabarış hiç de olmayacak bir dua değildir. Biz bunu oldurmak için savaşıyoruz ve sizden de bu savaşta çok değerli dayanışmanızı istiyoruz."

Konuşma ve ardından da folklor gösterisi büyük bir coşkuyla karşılandı.

Şenlikte *İşçinin Sesi* büyük bir yayın afiş sergisi açtı. Ardından *İşçinin Sesi* sancağının asılı olduğu sergideki yayınlar ve sancağın kendisi geniş ilgi topladı. TKP Eşgüdüm Komitesi flamasının da asıl olduğu sergide yayın satışı durmaksızın sürdü.

İşçinin Sesi, parti içindeki durumu anlatan, duru bir biçimde sıraladığı verilerle okuyanları şaşkınlığa uğratan ve yayınları tanıtan bir renkli bildiriyi yaygın olarak dağıttı. Ayrıca Üst Büro'nun Irak olaylarına ilişkin bildirisi geniş dağıtıldı. Iraklı yoldaşlarla sıcak bir dayanışma gelişti.

Yalnızca Iraklı yoldaşlarla değil, şenliğe katılan birçok komünistle sıcak ilişkiler kuruldu. Sosyalist ülkelerden ve kapitalist ülke komünist partilerinden yoldaşlarla ülke ve parti içindeki durum hakkında uzun sohbetler oldu.

Ayrıca yiyecek satışıyla yaz taarruzuna önemli bir katkı da sağlandı. Şenliğin sonuçları her açıdan çok yararlı oldu.

Avusturalya

İşçinin Sesi sempatizanları olarak 1 Mayıs'ta Avusturalya işçi sınıfını *İşçinin Sesi* afişleriyle selamladık. Fotoğrafta, Avusturalya'daki 1 Mayıs yürüyüşünde *İşçinin Sesi* sempatizanları görülüyor.

FKP'nin bayramına katıldık

Yoldaşlar,
Fransa Komünist Partisi, Eure et Loire bölgesinin 12.6.1983 tarihinde düzenlediği halk bayramına TKP *İşçinin Sesi* de davet edildi. Bize ayrılan yerde flamamızı açtık. Partimize yakışır bir disiplinle çalıştık. Yürükoğlu yoldaşın, Fransızca basılı, *Kankun Konferansı* ve *Sosyalizm Üstün Gelecektir* yapıtları ilgiyle karşılandı. Bağış karşılığı dağıtılan diğer armağanlarımızda beğenildi.

Bayram süresince, herkes tarafından izlenen sergimizde, Partimiz ve Türkiye hakkında bilgi verildi. FKP'li yoldaşlarla sıcak ilişkiler kuruldu. İmza toplandı. Yapılan konuşmalarda, bizim, Şilili ve Salvadorlu yoldaşların katılımıyla, bayrama enternasyonal bir hava verildiği belirtildi. Gelecek bayramlar için şimdiden davet edildik.

Ayrıca, kızıl bayrağımız da gün boyu canlı bir şekilde dalgalandı.

Yoldaşça selamlar,

Doğuş İMG, Dreux